

**B
DROPKY**

~~ai.hexth~~
AI.hexth

Drobky jsou samostatné povídky,
svým obsahem dokreslující detaily
jiných spisů o Svazu planet.
Bez znalostí souvislostí
může být jejich smysl
trochu nejasný.

Al.hexth

2021

1 – Skejsův příběh

Trallongajec Skejs od narození patřil k těm, na které krutý osud naložil víc, než dokázali unést. Rodiče ani nepoznal. Jeho první vzpomínky obsahovaly tmavé, studené a strohé prostory klášterního domova pro nalezence, a přísné hlasy vychovatelek. A bolest, kterou se neustále připomínaly jeho groteskně zkroucené paže a nohy. A vlastně také rákosky, které na něm díky jeho postižení hodovaly častěji, než by komu bylo příjemné. Nalezenecký ústav nepřekypoval vlídností. Siroty měly prostě přežít do doby, než budou v určeném věku vykopnuty před klášterní dveře.

Vlastně se nejmenoval Skejs; své skutečné jméno neznal a kdo ví, zda nějaké dostal. Ale protože byl vždy poslední, a všichni na něj doráželi „kdes to zase zkejsnul?!“ říkali mu Skejs.

Díky svému hendikepu se Skejs nehodil téměř k ničemu, a pokud už něco dostal za úkol, byl v tom zaručeně nejhorší. Bily ho vychovatelky, které se pranic neohlížely na jeho nemohoucnost, a bili ho kamarádi, protože díky němu byla skupina, k níž byl momentálně přidělen, nejhorší a nedostala to, co jiné, úspěšnější.

Skejs si přesto přehnaně nezoufal. Netušil, že může existovat něco jiného, než jeho rmutný život na samém dně společenského žebříčku. Svě tiché štěstí neměřil počtem pamlsků, které by dostal, ale počtem výprasků, které nedostal. Vždy poslední, vždy odstrkovaný, vždy opovrhovaný, plížil se ve stínu ostatních dětí a snažil se být neviditelný.

Jednoho večera se ale kluci na pokoji nebavili tím, že by mu sebrali deku nebo boty a házeli si s nimi, ale donesli nějaký papír, nad kterým se vzrušeně shlukli a tlumeně diskutovali.

Skejs, obezřetně se držící stranou, vyrozuměl, že jde o nějaký nesmírně slavný turnaj, kde se ti nejlepší z nejlepších bojovníků utkávají spolu navzájem.

Bojovníci!

Skejs se to slovo fascinovalo. Znělo mu čímsi, co pro něj bylo synonymem nebe. Silní, mocní, sebejistí muži, chrabře čelící všem výzvám a krácející od vítězství k vítězství! Jinými slovy, jeho naprostý protipól. Kluci se ihned rozdělili do skupinek, podle toho, kdo komu začal fandit, dalekosáhle rozebírali kdekaké podrobnosti, zaslechnuté od starších kumpánů co již byli z nalezince venku za plotem, a především hýřili fantaziemi a výmysly.

Skejs, protentokrát zapomenut, seděl v koutku a za zavřenýma očima mu pomalu vzkvétala zářivá, plnobarevná vize, v níž byl

jedním z těch velemocných mužů, daleko od bídy, ponížení a utrpení. Jeho sen neměl žádnou konkrétní podobu, ale přesto byl nečekaně milosrdným, byť jen dočasným, únikem z jeho kruté životní reality.

Když všichni usnuli, došel si pro pohozenou deku a rychle se podíval na stůl, kde ležel dotýčný papír. Byl to útržek klasických novin. Skejs číst neuměl, ale obrázek ho nenechal na pochybách.

Bojovníci!

Přes tmou, panující v pokoji, upíral oči na fotografii a ani se neodvažoval dýchat, jak se snažil vryt podobu osmi hrdinů do paměti. Skuteční bojovníci!

Pak přiletěla bota a zasáhla ho do hlavy.

„Vodpal vod toho, skřete!“

„Ano,“ zašeptal poslušně. Odmlouvat se nevyplácí, to už věděl. Našel botu, donesl ji majiteli, a utekl na své lůžko.

Kromě obvyklých povinností v nalezinci chodili chovanci na externí práce, aby si přivydělali na vlastní pobyt v tomto laskavém zařízení. V poslední době vypomáhali v zázemí jakéhosi rozlehlého areálu. Skejs už tradičně dostával ty nejpodřadnější práce.

Dalšího dne také. Vychovatelka mu vrazila do zkřivených rukou velký hadr. „Tohle potrubí utři. Dočista!“ udeřila rákoskou do tmavých, tlustých železných hadů.

A tak Skejs utíral. Šlo mu to špatně, ostatně jako kdeco. Klouby bolely, zkroucené šlachy také. Ale chlapec nepolevoval. To, že ho všechno bolelo, bylo stále lepší než dostat navrch ještě rákoskou.

Potrubí se klikatilo pustými podzemními chodbami, kde kromě sípavého Skejsova dechu nebyl slyšet žádný jiný zvuk. Až Skejs narazil na průvlak. To bylo zúžené místo, kudy roury vedly do nějaké další prostory.

Uštvane usedl. Tak, úkol splnil.

Jenže... znovu si prohlédl průvlak. Co když má utírat potrubí i dál? Taková představa ho úplně vyděsila. Co se dá dělat! Zvedl se a počal drát průvlakem na druhou stranu. Šlo to špatně, ale nakonec se podařilo. Uf! Krátce odpočinul bolavému tělu a pustil se do leštění trubek. Místnost byla patrně nějakou rozvodnou – roury se větvily všude možně a mizely ve stěnách i stropě, a mastný prach na nich vzdoroval jeho očištné snaze, obzvlášť v různých záhybech. Ještě že tu bylo malé okénko, kterým sem dopadalo aspoň nějaké světlo, ale také táhl studený průvan.

A pak z něj zaslechl divný hluk.

Skejs se zarazil. Co to je? Jat zvědavostí, přihradil se k stěně. Když se vytáhl na špičky, dostal oči akorát nad úroveň dolního kraje prostého světlíku. A to co viděl, ho naprosto ohromilo.

Spadl zpět na podlahu a úplně bez dechu třeštil oči před sebe, aniž ale cokoli vnímal. A pak, jako stížen nějakým záchvatem, divoce se počal drápat do okénka. Na druhé straně totiž viděl přesně ty samé postavy, jaké byly v novinách!

Horečně udýchaný, vmáčkli konečně obličej do světlíku. Nevýslovné zklamání mu sevřelo srdce. Rozlehlá aréna, která se prostírala až kam nedohlédl, byla – prázdná!

Ruce pod ním povolily a spadl na podlahu. Bylo mu do pláče. Jak jsem si mohl myslet, že bych někoho takového směl jen okem zahlédnout, táhlo mu lítostivě hlavou. Ale nedalo mu to a znovu se vydrápal nahoru, ale ať napínal oči jak uměl, žádné bojovníky nespatriil.

Ale počkat!

Zašilhal nahoru, co mu světlík a paže, pálicí vypětím, dovolily. Co ty obrovské galerie s diváky? Na co ti se dívají, když tu nic není? No ovšem! Čekají! Třeba- třeba ještě přijdou!

S nepopsatelným napětím se držel u světlíku, ale tělo ho zradilo.

Spadl, ale hned se dral nahoru. A znovu a znovu.

Pak zaslechl mohutný, temný zvuk, stejný jako na počátku. S vypětím všech sil se ještě jednou vytáhl. A skutečně! Někdo tam byl! Jenže ruce už ho neposlouchaly. Znovu spadl na podlahu a jen jako z dálky slyšel dunění nespočtu hlasů z tribun.

Zpátky do sirotčince se vrátil jako někdo úplně jiný. Viděl jsem je! Viděl! Ale nikomu to neřekl - nestál o další posměch a příkoří.

Pro Skejse to teď představovalo celý svět. I ostatní kluci si toho všimli. „Co je, skřete? Dneska jsi nějaký zvadlej!“ doráželi na něj, ale Skejsovi šly jejich zlomyslnosti úplně mimo hlavu.

„Pečte na něj,“ zasmál se jeden z trapičů. „Hele, podťe si poslechnout, co mi dneska řek Krosan za plotem!“ Pozornost kluků se přesunula k zajímavějšímu tématu.

Skejs se podle svého zvyku krčil v koutku a ve vzpomínkách si znovu a znovu přehrával to, co zahlédl. U stolu se mezitím kluci předháněli ve fantazírování. Skejs je vnímal jen napůl. Vy tu plácáte, ale já jsem je viděl. Viděl!!

Druhý den pokračoval v čistění potrubí. Odlehlou kobkou táhl chlad, Skejse bolely ruce, nohy, záda i celé tělo, ale s horečnou nedočkavostí se co chvíli drápal do světlíku, aby spatřil to, co bylo

jeho nedosažitelným snem. Už věděl, že hledí z malého okénka těsně nad zemí a také už tušil, co má hledat, a nemýlil se: díval se přímo do arény finále Oktogalaktického turnaje!

Pro Skejse rázem přestal celý svět existovat. Jsem u toho! Vidím je, slyším je! Dýchám stejný vzduch jako největší hrdinové osmi galaxií! Což může být něco úžasnějšího?! Ach, děkuji ti, třikrát převeliký Leptone, za tolik nenadálého štěstí!

A tak svou práci nedělal s takovým úsilím, jak by měl. Vysloužil si za to několik ran rákoskou a přísné pokárání. „Moc se s tou rozvodnou mažeš! Koukej to udělat co nejrychleji!“

Ale Skejs žil ve zcela jiných sférách. Celou jeho mysl vyplňovaly letmé pohledy do arény, na nejlepší bojovníky známého vesmíru. Jeho štěstí bylo nesmírné, stejně jako bolest na dně duše, neboť věděl, že hledí na sen, do kterého nikdy nebude patřit.

Když se vzbudil další den, cítil se špatně. Hlava se motala, dýchal obtížně a cítil že má teplotu. Průvan, který se snažil nebrat na vědomí, si na jeho slabém těle vybral svou daň. Pro velkého Leptona! vyděsil se Skejs. Oni mě odvolají a dají na marodku! Ne, jen to ne! Skrytě si napolíčkoval tvář, aby vypadal živěji, a při nástupu na něm nikdo nic nepoznal.

A znovu se bolestivě drápal do světlíku ve snaze zahlédnout bojovníky, jejichž počet se den po dni snižoval. Dnes zůstali v aréně už jen tři. Nějaký obrovský, ze zlata ukutý robot, nevelký ale hrozivě vyhlížející ocelový bojovník a ještě jeden naprosto dokonalý muž, připomínající mladého boha.

Skejse večer padl na lůžko bez večeře. Nemohl do sebe nic dostat. Hlava třeštila, celý hořel a stěžl se dokázal napít. Ležel, a v cárech horečných snů a představ viděl sám sebe, jak stojí těm nejlepším po boku a čelí nejstrašnějším výzvám ukrytým uvnitř zkouškových monolitů s odvahou, která ohromuje diváky v osmi galaxiích.

Šok přišel dalšího rána.

„Skejsi, jdi stranou,“ popadla ho vychovatelka za rameno. „Vypadáš děsně. Mazej na ošetřovnu.“

„Ne, ne, prosím ne!“ vykřikl zoufale. „Je tam úzký průlez, nikdo jiný se tam nedostane, jen já. A ještě to tam musím douklízet!“

Vychovatelka si ho podmračeně měřila. „Nezbláznil ses trochu?!“ Že se chce chovanec vyhýbat povinnostem, bylo běžné; že sám prosí o práci, velmi nezvyklé.

„Jen chci...“ zoufale shledával v třeštící hlavě vhodná slova. „Jen chci dodělat svou práci tak poctivě, jak nás to učíte! Pak se nechám prohlédnout, slibuji.“

„No dobrá. Dodělej to, a večer se hlaš u doktorky!“

Všecek udýchán, vrátil se do zástupu brigádníků.

„Teplotka, kašlíček!“ uvítaly ho posměšky kluků. „Chcípáku!“

Skejs nereagoval. Bylo mu opravdu mizerně. Tak mizerně, že se sotva dokázal proplazit pod rourami do rozvodny. V hlavě hučelo, lapal po dechu, a prsty vnímal jakoby z nesmírné dálky.

Dnes je to naposledy, cítil v duchu. Zítřka už sem nevlezu.

Nechal hadr spadnout na podlahu. Aspoň se podívám. A pak děj se vůle Leptonova. S vypětím sil se vydrápal na jednu rouru a upíral hořící pohled do arény. Ani nevydržel v sedě. Ležel na studeném kovu a snažil se zaostřit oči ven ze světlíku.

A pak se něco stalo. Asi přišlo zemětřesení, protože se všechno kolem začalo otřásat, uši mu zalehly strašlivým rachotem i křikem tisíců hrdel. To už bylo příliš. Držel se zuby nehty kovově skřípající roury ale cítil, jak mu ruce nezadržitelně povolují. Trojmocný Leptone! Ještě vteřinu! Jen okamžiček, abych viděl toho nejsilnějšího... nejmocnějšího... vítěze-

Prosím!!

Na okamžiček se proměnil v horečkou rozpáleného létavce, ale vzápětí ho podlaha spolehlivě zastavila svou tvrdou dlaní. Skejsův zrak pohasl. Jako z dálky si uvědomoval, že jeho ruce chaoticky šátrají kolem, ale už neměl ani sílu se postavit. Neviděl, a v týle cítil něco horce lepkavého. Umřu tady, napadlo ho.

A pak ho zcela nečekaně prostoupil nebývalý klid. To nic, řekl si. Tohle je jen příběh, který teď skončí, a až začne další, budu přesně tím, čím jsem vždy chtěl být. Snad se i usmál. Skvělá lekce, oslovil v duchu tu tajemnou, nepostižitelnou bytost, nazývanou Leptonem. Přisáhám, že až budu silný a slavný, nikdy nezapomenu na ty slabé a odstrčené. Jsem ti vděčný, žes mi ve své neskonalé moudrosti umožnil prožít to na vlastní kůži.

„Ty hanebně zfušovaný, hloupý...!“ zaslechl hrdinský hlas, mohutně znějící z arény, ale vlastně ho ani nevnímal.

Ano, slibuji že nikdy nezapomenu, pokračoval Skejs v monologu s pánem veškerenstva. A teď už si mě z mé bolesti, prosím, vezmi.

Ale místo vzletu tunelem do jasného, barevného a laskavého světa víc a víc cítil potlučené tělo, marně se zmitající na hrubé

podlaze, k níž ho drtivě tisklo nelítostné trio gravitace, bezmoc a zoufalství. Z posledních sil se jim vzepřel.

„Budu...“ dech mu nestačil. „Budu jako vy!“ vykřikl přeskakujícím hlasem směrem ke světlíku. Ale oceán bolesti, v němž tonul, byl naopak stále černější a zubatější. Nikdo mě neslyší. Ani Lepton ne, pomyslel si s nepopsatelným zklamáním.

Jenže pak se stalo něco úžasného, úplně jako v pohádce.

„Skejsi...“ řekl andělský hlas. Zprvu si myslel, že se přeslechl, ale oslovení se opakovalo. Tma, překypující bolestí, se pozvolna počala rozplývat a vzdalovat. Náhle zjistil, že vidí.

V záři, která byla nepochybně nadpozemská, spatřil ne jednu, ale hned dvě překrásné bytosti! Byly tak nesmírně půvabné, že rozhodně nemohly pocházet z tohoto světa. Skejs úplně ztratil dech před jejich nekonečnou vznešeností i laskavostí.

„Pořádně ses praštil, hochu,“ pravila jedna andělská bytost. „Ale to nic...“ Cítil hojivý dotek v týle a bolest i slabost pozvolna vymizely. „No vidíš. A jsi v pořádku.“

„Zaslechly jsme tvé přání, Skejsi,“ řekla druhá nadpozemská bytost, zdobená zářivě měděnými vlasy. „A myslíme, že jsi pro něj ten pravý.“ Pak se otočila ke své společnici, a s úsměvem řekla: „Co říkáš, Cohorx, vyždímáme ze sebe ještě trochu síly? Stačilo by docela maličko...“

*

2 - Programátor

„Hele, Medengo, máš chvíličku?“

„Uf! Člověče, co je zas?“ odpověděla z komunikátoru mírně nevrlé tvář náčelníka programového vybavení osmnácté sekce.

„Přišel jsem na něco divného,“ řekl opatrně Sarwan, programátor původem z Gamsiru. Tak jako tisíce jiných pracovníků všemožných profesí se před půl rokem přihlásil do Homicngského ambiciózního fyzikálního projektu. Jako absolvent tří technických univerzit si myslel, že dostane nějaký přiměřený vedoucí post, ale místo toho skončil coby programátor dekonvolučních kontrolních rutin ve zmíněné osmnácté sekci.

„No, tak se vymáčkni,“ podíval se Medenga nervózně mimo záběr kamery. „Nemám na tebe celý den!“

„Jasně, jasně. Optimalizoval jsem vícekanálovou slepou dekonvoluci-“ zarazil se, protože si všiml že ho náčelník neposlouchá.

„Hej, Medengo!“

„No, co je! Já tě vnímám!“ obrátila se náčelníková tvář zpět do obrazu. „Ale vem to prosímtě zkrátka!“

„Někdo nám do toho odněkud hrabe,“ řekl Sarwan úsečně.

„Co?!“ Náčelník se zarazil. „Děláš si srandu, ne?!“ Jeho nedůvěra byla opodstatněná. Homicngský tajný projekt byl tak brutálně zabezpečený, že měl často potíže i s tím, povolit si vzájemně funkci svých vlastních komponent. Absolutně nebylo možné, aby do systémů pronikl kdokoli cizí.

„Nedělám. A není to program. Je to něco...“ bezradně pokrčil rameny.

Náčelníkův pohled se stal pronikavějším. „Co něco?!“

„Něco mimo náš prostor,“ vyhrkl odevzdaně Sarwan. „Ne, počkej, nejsem sjetej ani opilej. V šumu prostě místy chybí zlomky miliampérů, ale ta místa mají logickou strukturu.“

„Logickou?!“

„Použil jsem na to Karmatovu matici.“

Náčelník si unaveným gestem promnul tvář. „Sarwane, hochu, já chápu že jako trojnásobný inženýr chceš prorazit na nějaké vyšší místo, ale nehledej další zádrhele tam, kde nejsou. Karmat je pouhý experimentátor, a navíc mu straší na věži. Copak nevíš, že se do svých rovnic pokouší vpašovat něco jako Hladinu prostoru?“

„Ale...“

„Žádné ale. Problémů máme i tak nad hlavu. A jestli se nudíš, můžeš pomoci Krofkenovi ze sedmnáctky.“

„Jasně,“ kývl zklamaně Sarwen. „No tak nic. Dík.“

Zrušil spojení, zavřel oči a s výdechem se opřel v křesle před soustavou projektorů. Mohl jsem to čekat, běželo mu hlavou. Medenga je zavalený prací, ten mi nepomůže. Prostoupil ho pocit vzteku a marnosti. Že já se vůbec o něco snažím! Hážu perly sviním! Víte co, vy Homicingani? Trhněte si hnátou!

Chtěl se znovu podívat na panely a pokračovat v práci – ale nešlo to. Nedokázal otevřít oči! Dříve než se stačil skutečně leknout, po celém těle ho něco lehce píchlo a-

Konečně prohlédl. Ale jaký byl jeho úžas, když se ocitl v úplně cizí místnosti! Byla přeplněná supertechnickým vybavením a zaplavená nespočtem zobrazovačů. Mimoděk zaujat, upřel na ně oči, a nevěřicně zamžikal. Tohle je přece Karmatův rozvoj?! Ale naprosto jiný, než ho znal! U Trojmocného Leptona, kolik má úrovní? Tři, šest, devět, deset?! Cože, DESET?! Sám Karmat se s velkou opatrností zmiňoval o DRUHÉ úrovni!

„Líbí?“ zaslechl hlas za svými zády. Vylekaně se ohlédl.

Za ním stál docela obyčejný člověk v docela obyčejném obleku. Byl tak obyčejný, že by mohl klidně patřit na kdekjakou z „nive-lovaných“ planet Svazu.

„Kde- kde to jsem?!“ vyjekl Sarwan a okamžitě stiskl tlačítko poplachu na firemních hodinkách. Ale žádná odezva nepřišla.

„Jen klid,“ řekl muž. „To co ti řeknu, nebudu opakovat, takže dobře poslouvej. Jsi nesmírně šikovný člověk, Sarwane z Gam-siru. Udělals pro mě nevědomky velikou službu, a tvá kariéra nabírá tímto okamžikem raketový vzestup. Tohle všechno,“ mávl rukou k úchvatným aparaturám, „máš neomezeně k dispozici. Hraj si s tím dle libosti, a zjisti mi jediné: kdo do systémů Homicingy strká svůj zvědavý rypák. Dostaneš tři miliony solů hned a tři potom, a nádvakem svůj život. Platí?“

Sarwan už se poněkud vzpamatoval. Já to věděl! jásal v duchu. Někdo vysoce postavený si mě konečně všiml! Super! Nejspíš jsem byl teleportovaný do nějakého ultratajného střediska. Na něco jsem přišel, a tohle je má jedinečná šance konečně prorazit!

Mnohem pozorněji se podíval na zobrazovače. „Ano,“ kývl pomalu, „s tímhle bych už na něco přijít mohl. Ale hodilo by se mi k tomu celkové schéma, což asi bude problém, že...?“

Muž kývl. „Nebude. Někoho pošlu, aby ho získal. A ty si zatím připrav vše, co budeš potřebovat.“

Bez dalších řečí se otočil zády a odešel, ponechávaje mladého vědce na pospas jeho ohromení i lavině nezodpovězených otázek.

Když vyšel na chodbu, která kupodivu svou potemnělostí a strohostí připomínala nějaký podzemní koridor pod válečným bunkrem, divný člověk se na okamžik zahleděl do prázdna. Nemusel užívat žádnou techniku, když si chtěl s někým promluvit. „Ano, slyšíme, se,“ pravil klidně. „Máš možnost mi oplatit to, že jsem ti poskytl krytí ve Svazu. Omrkni mi zhora ten podzemní výmysl na Homicinze. Chci jeho celkové schéma. Na peníze nehleď - platím všechno.“

Okamžik naslouchal odpovědi, a pak se pousmál. „Bez starostí. Máš mou důvěru. Já vím, že si poradíš, Arknatago.“

*

3 – Sei aldaera Drakka

„Tohle od vás nebylo moc slušné,“ řekl Karh Arsia, vládce osmi galaxií, trojici mladých lidí, kteří trochu rozpačitě stáli ve vládním sále před jeho trůnem. „Seberete se, zmizíte a nikomu nic neřeknete. To je přímo velmi nevychované!“

„Odpust', otče,“ omlouval se Asper. „Jen jsem vzal kamarádky s sebou. Nečekal jsem, že nebudu mít čas ani na malý oddech.“

„Panovník slovo oddech nezná!“ pravil důrazně vládce.

„Nu, však také nejsem panovník já, ale ty...“

Karh dlouze povzdechl a pootočil se k jednomu z přítomných hodnostářů. „Bellicoxi, soudím žes zanedbal určité oblasti výchovy mého potomka. Co mi řekneš, když tě za to učiním zodpovědným?!“

Ale než rádce stihl odpovědět, postoupila vpřed dívka, dosud stojící po Nobilexově boku. „S dovolením, velký vládče,“ uklonila se. „Dovol mi převzít vinu za celou situaci. Ovlivnila jsem, ehm, poněkud nečestně neodolatelným způsobem, vnímání i úsudek tvého syna ve prospěch našeho výletu. Trest ať padne na mě...“

Než stačil panovník reagovat, druhá dívka z trojice chvatně udělala dva kroky, postavila se před kamarádku a poklekla na jedno koleno. „Omluvte prosím všichni mou nezdvornost, s níž vstupuji do debaty. Má paní Filliar nemluví tak úplně pravdu. Byla jsem to já, kdo ji i Nobilexe násilím unesl a přinutil je absolvovat výlet do Manwricijska mimo jakýkoli domluvený plán...“

„Ach mládeži,“ povzdychl vládce Karh. „Vaše obětavost, s jakou se každý snažíte vzít vinu na sebe, mě vážně dojíká. No, vzhledem k tomu, že Asper je můj syn a vítěz Tralongajského turnaje, těžko ho budu trestat. Ty, Filliar, zase spadáš pod pravomoc mého přítele Kérala, kterého si také nechci zbytečně rozzlobit. A o tobě, drahá Cohorx, už ani nemluví. Protože jsi ochranka své paní, je tvou povinností dělat to co děláš, takže ti stejně nevěřím ani slovo.“

V síni zavládlo poněkud dusné ticho.

„Dostanete poslední šanci, nezbedníci!“ pravil náhle vládce. „Po pravdě mi řeknete, co se tam stalo. Berete?“

Trojice mladých provinilců se na sebe krátce podívala.

„Bereme,“ kývl Nobilex.

Vládce se pohodlně opřel o trůn. „Tak začni.“

„Inu, jen jsme si na chvíličky vyrazili oddechnout. A jako z udělání nám padlo do cesty Manwricijsko. Nenápadně jsme se

tam zhmotnili, koukáme, a ejhle - na louce je skála s jeskyní, u ní stojí přikovaná jakási vesničanka a opodál lelkuje nějaký venkovan.“

„Pravými jmény princezna Saroqia, následnice trůnu Manwricijského - to je jedno z elektromechanických mikrokrálovství na okraji Svazu, má asi šedesát lidí včetně kuchtyka - a urozený princ Bettadýn, vlastně jediný nápadník její jasnosti,“ upřesnila Filliar Tenerxea.

„Aha,“ řekl vládce.

Nobilex mrknutím poděkoval za podporu, a pokračoval. „Z řečí kolemstojících jsme rychle pochopili, oč jde. Drak Drakk, který do Manwricijska vtrhl, žádal královskou pannu k obědu pod hrozbou blackoutu a totální destrukce celého mikrokrálovství. V očekávání události, která se nevidí každý den, jsme si koupili u stánku zákusky a čekali jsme mezi ostatními diváky, co se bude dít.“

„Mizerné zákusky,“ dodala jen na dokreslení Filliar.

„Aha,“ podotkl Karh.

„A dělo se. Najednou zazněl řev a z jeskyně vylezl drak. Venkovan - ó pardón, princ Bettadýn - tasil meč a počal na draka dotírat. Ale moc mu to nešlo. Upřímně řečeno, bylo to s ním hodně nahnuté. A tak jsem se neudržel a maličko mu telepaticky pomohl,“ vykládal rozvážně Nobilex

„Můj milý v sobě nezapře mistra,“ upřesnila s pýchou v hlase Filliar Tenerxea. „Od chvíle, kdy sejmul Hórgandéva, jeho telepatické schopnosti neustále rostou. Takže princ provedl dva úchvatné manévry a proklál bestii skrz naskrz. Drak zaškytal a šel k zemi jako kámen. V tu chvíli začaly ty problémy.“

„Aha?“

„Čekali jsme jásoť, ale ono bylo třesuté ticho. Bettadýn sám tam stál jako solný sloup a jen valil oči. Najednou lidé začali křičet a zděšeně utíkali pryč. Zeptali jsme se jednoho, co se to vlastně děje, vždyť drak je mrtvý a může být svatba, ne?“ pokračoval volně Nobilex. „A on volal: vy to nechápete? Co to dalo práce, objednat si draka na tohle vystoupení, a co nás to stálo peněz! Víte, jak má takový drak nabitý kulturní program? Tři roky v předstihu jsme si ho zamluvili, aby k nám přiletěl, a ten tupoun Bettadýn ho doopravdy zabije! To je katastrofa! Nejen že nás dračí agentura dá k mezihvězdnému soudu, ale i kulturně bude Manwricijsko naprosto vyřízené! Hrůza! A utíkal pryč a trhal svůj účes. Pochopil jsem, že se stalo malé nedorozumění.“

Tenerxea zlehka mávla rukou. „Zachovali jsme ale klidnou hlavu, velký vládče. Většina chyb jde napravit, jak řekla pramáti Sobháre, když jednou omylem umřela. Tak jsme se krátce dohodli a vrátili jsme trochu čas.“

„Aha,“ přikývl chápavě panovník a pokynul, aby Nobilex pokračoval ve vyprávění.

„Nastavili jsme všechno přesně do okamžiku, kdy se drak vynořil z jeskyně. Divadlo se rozběhlo, jenže... vrácený drak, seznámený poprvé v životě s realitou vlastní násilné smrti, vyrazil ze sluje jako blesk, Bettadýn sotva stačil zvednout meč a už byl dočista roztrhaný a rozsápaný.“

„Bylo nám jasné, že se někde něco pokazilo - on lokální revers fyziky nikdy není zcela bez vedlejších účinků - ale měli jsme dobrou vůli to napravit,“ vložila se do řeči opět Filliar. „Tak jsme znovu vrátili čas, přičemž jsme maličko utlumili agresivitu draka a pozvedli bojeschopnost prince.“

„Aha!“

„Drak vylétl z jeskyně, ale Bettadýn byl ve střehu a pustili se do sebe jako dva uragány! Páni, to bylo divadlo podle mého gusta. Žádné laciné imitace jako prvně, teď to létalo ráz na ráz, oba byli stejné dobří! Lidi křičeli hrůzou i nadšením...“

„... no a pak spíš už jen hrůzou,“ doplnila přítelkyně Filliar, „neboť ti dva nevnímali nic kolem sebe a najednou drak uskočil a zašlápl princeznu, která byla připoutaná ke skále. Zase průšvih!“

„Aha,“ zaznělo z trůnu.

Nobilex se maličko zamračil. „To už nás docela dohřálo, otče. Pochop, my se tak snažili, a ono se to pořád kazilo! Zase jsme vrátili čas a provedli patřičné korekce skutečnosti a nechali to proběhnout znovu. Drak lадně vyběhl, Bettadýn kolem něj počal decentně tancovat, a oba se chovali velmi ohleduplně, aby sobě ani nikomu kolem neublížili. Jenže vtom si lidi začali šeptat a ukazovali si prstem - a bylo proč! Asi se to vracení princezny smrti někde zašmodrhalo a urozená Saroqia se najednou se sveřepým výrazem sama vykroutila z řetězů co jí poutaly, popadla opodál ležící klacek a vrhla se na oba zápasící! Křičela, že takový jalový trapáky nechce ani vidět, že to je ubohost, co tu na její počest předvádějí, mydlila je tím klackem a hnala zmateného draka i prince před sebou k lesu.“

„No nenaštvalo by tě to, velký vládče?“ rozhodila Filliar otráveně rukama. „Ale víš, že máme pevnou vůli a nenecháme se odradit. Chvilku jsme sice nadávali, vid', Nobilexi, ale pak jsme si řekli, že to

ještě nevzdáme. Tak zase znovu! Čas hybaj zpátky, vyladit korekce, hlavně zvýšit soucítění, a pustili jsme to od začátku.“

„Aha...“

„Drak vyběhl ze sluje,“ vykládal Nobilex, „Bettadýn se do něj pustil, princezna se třásla a omdlávala hrůzou, jak se na něžnou a křehkou bytost sluší, lidi řvali a skandovali do toho do toho, ale zase se to nějak zvrtilo. Princezna byla ve své roli tak dojemná, že diváci začali bouřit, a najednou přední řady přeskočily zábradlí, v rukou mávátko a plastové jídelní nože na krájení těch připečených placek, a už se celý ten dav hrnul na pomoc princovi! Než si drak uvědomil, co mu hrozí, byl doslova zavalený zdivočelými diváky, umávaný a rozkrájený na kusy... Asi toho soucitu, injikovaneho do scény, bylo trošičku víc, než bylo vhodné...“

„V tu chvíli mě to dokonale vytočilo, velký vládče,“ blýskla očima Filliar. „Člověk se snaží ze všech sil, a pořád se něco kazí! To přece není fér!“

„A...ha,“ zaznělo z trůnu.

„Má milovaná Tenerxea tím chce říci, že se rozhodla do toho pořádně šlápnout, a vytvořit šestou variantu draka Drakka,“ upřesnil Nobilex.

„A taky že jo!“ dupla vzdorně drobná Negganská darcki. „Všechno jsem nechala zmizet, úplně všechno! Pak jsem materializovala naprosto stejnou krajinu, znovu stromy, louku, skálu, jeskyni, draka, prince, princeznu, rodinu, dvořany i to rurální obecenstvo včetně toho umaštěného prodavače těch děsných placek, vrátila jsem slunce trošku zpátky k obzoru a spustila jsem to naposledy od začátku. A běda, jestli to nebude fungovat!“

„Aha,“ poznamenal trošku zaraženě vládče.

„No,“ převzal nit příběhu zase Nobilex, „má milá je na takové operace jednička. Drak vyběhl z jeskyně, princ s ním počal bojovat, princezna se třásla hrůzou i strachem o svého nastávajícího, lidi bouřlivě povzbuzovali a ládovali se těmi připálenými zákusky, nakonec drak začal ustupovat, couval, rozběhl se a odletěl, princ opatrně uřal řetězy, aby princeznu neseknul a oba si padli do náruče, královna způsobně omdlela štěstím, diváci jásali a tleskali a dělali vlnu, a pak se šlo spokojeně domů, otče, to byla paráda, vidět tak povedený kus přirozeného Manwricijského folklóru!“

*

4 – Kéral v Anti-Quayru

Anti-Quayrský computer vypadal velmi neortodoxně. Po pravdě řečeno, nevypadal nijak. Uprostřed špatně osvětlené podzemní kobky se bez jakékoli podpory vznášel pouze slabě opalizující blok komunikačního zařízení a kolem bylo zarážející prázdno.

„Tohle opravdu umí vyřešit jakýkoliv problém?“ tázal se udiveně Andháo Kéral, vládce mocné říše telepatů, zvané Deecanthijsko.

„Řekl jsi,“ souhlasil Ramos - návrhář, analytik, vynálezce i konstruktér v jedné osobě.

„Zvláště krabicoidní konstrukční vzor...“

„V jednoduchosti je síla; znáš to.“

„Na jakém principu to vlastně pracuje?“

„To se ptáš stále mě nebo už počítače?“ pousmál se Ramos.

Kéral se odmíchl. Výjimečnost čtvrté planety, obíhající slunce jménem Dunnerk, byla v celém okolním vesmíru vyhlášená. Odtud kdysi vyšel první teleport, který umožnil Gorkghannu rozvinout svou říši po mezihvězdném prostoru. Ovšem navzdory vítězné první intergalaktické válce se názory vládců Gorkghannu po čase ostře rozešly. Admirál Lastakar se stal zakladatelem říše, jež prudce postupovala v technickém umu, zatímco admirál Dee Cant ustanovil naopak svět, usilující o vysoce duchovní růst.

Samotný Gorkghann kolem sebe poté seskupil poměrně velký útvar složený ze spřátelených i ovládnutých planet. Ale Anti-Quayr zůstal vůči všem třem říším permanentně uzavřený. Proto když Andháo Kéral, vládce Negganské říše, obdržel nečekaně pozvánku, neváhal ani okamžik, ačkoli pozvánka byla stejně výstřední jako planeta, na kterou byla adresována.

„Přijed' na chlastačku,“ stálo tam.

Vládce duchovní říše se tedy neprodleně dopravil na prapodivnou oběžnici, kde byl osobně uvítán Ramosem Friorem, což byla postava jež se nedala popsat. Ta se prostě musí zažít.

Vypadal sice naprosto, ba až urážlivě všedně, ale každý, kdo s ním kdy mluvil, pak potvrdil, že měl neustále zvláštní pocit, že je v přítomnosti čehosi, co nikterak nelze vypočítat slovy.

Jenže tentokrát se zdálo, že majiteli Anti-Quayru dočista přeskočilo. Obsahem návštěvy vládce Kérala totiž byla opravdu jen a pouze nemístná alkoholová smršť. Žádné diplomatické návrhy, žádná zákulisní jednání, dokonce ani sebemenší náznaky. Prostě jen alkohol, a navrch chlast.

Během pití se Kéral spolu s Ramosem potloukali různě Anti-Quayrovským podzemím, o němž se tvrdilo, že se nachází v bodu zvratu. Jinak řečeno - bylo tak neskutečně všední a nezajímavé, že vlastně bylo nevýslovně geniální.

Vše probíhalo docela normálně do chvíle, kdy Kéral nakoukl do jedněch dveří a spletl si tenhle počítač s levitujícím akváriem. Deecanthijský vládce nebyl žádný tupec, ale před tím, co mu právě řekl Ramos, by kapituloval i jinačí mudrc. Tak se pokoušel tvářit neutrálně a horečně přemítal, jak z toho nenápadně ven.

„Kde je počítač, když tohle je jen rozhraní?“ pokusil se získat nějaký pevný bod.

„Máme ho uklizený v jiném vesmíru,“ pravil Ramos a mocně si přihnul z láhve, kterou nedával ani na chvíli z ruky.

„Proč?“

„Přece si tím haraburdím nezavalím celý Anti-Quayr.“

„Takové císařovy nové šaty?“ pousmál se Kéral.

„Byl jsem ten tkadlec,“ pokrčil Ramos rameny.

„Co...??“

Ramos znovu polkl velký doušek. „Císař byl vážně oblečený. Problém byl v tom, že to nikdo nebyl schopen vnímat. Typický příklad davu, který ve své nízkosti není schopen vidět vyšší skutečnost a tak ustanoví svůj omyl jako pravdu.“

Kéral zakoulel očima. Nikdy nebyl schopen rozpoznat, kdy si z něj Ramos dělá legraci a kdy mluví vážně, případně obojí naráz.

„Také nejsem schopen vidět váš počítač,“ pokusil se o úhybný manévr.

„Vy lidi věříte tolika hloupostem, které nevidíte!“ mávl rukou Ramos. „Tak proč ne tomuhle?“

„Abych tomu věřil, musel bych to vidět fungovat,“ ohradil se Andháo.

„Kdo ti brání?“ ukázal ten podivný tvor k počítačovému rozhraní, přičemž mávl láhví až z ní vystříkl obsah. „Jejda!“ zarazil se. Chvilku hypnotizoval mokré skvrny na podlaze. „Co nevypiju, to rozleju. Né, naopak: nerozleju, co vypiju. Tak do toho,“ zamumlal si sám pro sebe a hned si dal dva mocné loky.

„Tak já to zkusím,“ řekl Kéral váhavě.

„Glg. Jo, zkus.“

„Myslím to vážně!“

Ramos rozmáchle kývl. „Piju na souhlas!“

Vládce Negganců se upřeně zahleděl na nehybné, prázdné akvárium. „Jaký je smysl existence?“ řekl.

V akváriu se cosi pohnulo.

To je hloupost, řekl si Kéral. Vždyť tam nic není. Tak co by se tam mohlo pohnout? Chvilku čekal, ale nic se nedělo.

„Za jak dlouho dostanu odpověď?“ ohlédl se na Ramose.

„-um, glg. Už jsi ji dostal,“ spustil Ramos láhev.

„Opravdu...?“

„Na co by ti byl počítač, když by nedal odpověď obratem?“ usmíval se Ramos potutelně. „Nemusí tě zajímat, kolik skutečného času ve svém vesmíru spotřeboval na vyřešení tvé otázky. Bude ti muset stačit, že odpovídá bezprostředně po položení dotazu... vzhledem k tvému času.“

„A co mi odpověděl?“

„Nepoznals?“

Kéral se otočil k „akváriu“ a počal ho ohmatávat svými telepatickými schopnostmi. Ale ani tak nedokázal nic pochopit.

„Ne... vlastně ano... spíš neví. Porad' mi, Ramosi,“ kapituloval nakonec.

„Úroveň odpovědi pro tebe byla nesrozumitelná.“

„K čemu je mi ale taková odpověď?“

„K ničemu,“ souhlasil pobaveně Ramos. „Ale můžeš si ji nechat přeložit do primitivnějšího jazyka, chtěl jsem říci do komunikační sféry, která je ti bližší.“

„Jak?“ spolkl vládce pobouření nad ledabylou urážkou.

„Poruč mu to.“

„Poroučím ti to!“ obrátil se Kéral k duchovitému akváriu.

„Nemožné,“ ozval se melodický hlas.

„Proč?“

„Pokud odpověď přeložím o jeden index složitosti níže, její znění přesáhne ve tvém čase délku tvého života.“

„Aha! Jak říkám,“ ušklíbl se vládce. „Anti-Quayrovská habad'úra. Málem jsi mě dostal, Ramosi.“

„Habad'úra, říkáš? A nenapadlo tě, že by sis nechal přeložit jen část odpovědi?“

Kéral zauvažoval. „To by stálo za pokus.“ Otočil se k akváriu. „Přelož jen to, co bude snesitelné.“

V akváriu se opět něco hnulo.

„Hotovo?“ ujišťoval se vládce.

„Hotovo,“ potvrdil mu hlas počítače.

„Nic nevidím.“

„Jazyk odpovědi je stále příliš vysoký pro tvé vnímání,“ reagoval hlas.

„Už chápu,“ kývl vládce. „Jedna úroveň dolů nestačí. Hm. O kolik úrovní by se odpověď musela snížit, abych jí rozpoznal?“

Prázdnota v akváriu sebou cukla. „Ani tato odpověď není pro tebe srozumitelná,“ podotkl Ramos, jen co odtrhl láhev od úst.

„To nevadí,“ usmál se zlomyslně Kéral a otočil se zpět k rozhraní. „Přelož mi odpověď tak, abych jí mohl bez problémů vnímat.“

„Bude třeba ji omezit,“ upozornil ho opět hlas.

„Samosebou. Udělej to jak uznáš za vhodné.“

V akváriu se objevil kus rozkvetlé louky.

Kéral na to hodnou chvíli mlčky civěl. „To - je - co?“ vypadlo z něj posléze.

„Úlomek správné odpovědi,“ usmál se Ramos.

„Drn s kytka?“

„Třeba,“ usmíval se Ramos o trochu víc.

„Nechápu.“

„Protože málo piješ! Znalost odpovědi totiž neznamená její pochopení... Stále tápeš? Pokusím se ti to popsat jinak. Prvotní odpověď bylo slovo stvoření. Fakt škoda, že nejsi schopen ho vnímat. Pobavil by ses. No ale na tvé poslední přání počítač překládal postupně odpověď níž a níž. Jenže při každém překladu musel vybrat jen jednu část odpovědi. Jednu velmi velice nepatrnou část... Až se dostal na úroveň, kterou jsi schopen vnímat. To, co vidíš před sebou, je nekonečně malý úlomek správné odpovědi. Je jím jakákoli část stvoření.“

Andháo Kéral si to nechal projít hlavou. „Pak tedy kdyby se beze zbytku přeložila celá původní odpověď...“

„-dostal bys na konci celý tento vesmír,“ přikývl Ramos. „Co jiného jsi čekal? On je přece sám svým smyslem. A už odlož pochyby a pojď, konečně se pořádně napijeme!“

*

5 – Zrození posledního meče

Každý ví, a kdo náhodou neví, nepochybně aspoň zaslechl, že nejúžasnější meče vyráběli mistři na oběžnici Kirit. Její název sice zní v originále jinak, ale protože Svaz planet má ne moc chvályhodnou tendenci názvy zkracovat, vžilo se pro ni toto pojmenování.

Renomé jedinečných Kiritských chladných zbraní utrpělo smrtelnou ránu, když se z nebe snesly první Gorkghanské mezihvězdné koráby, aby spolu s laserovými, počítači řízenými zbraněmi přinesly zvěst o vznikajícím Planetárním svazu, jehož se Kirit měl stát součástí. Jak čas běžel, ze Svazu na Kirit proudila levná a přímočaře vražedná technika, a mistři mečíři umírali v zapomnění, berouce si své zázračné vědomosti do říše stínů, až zbyl nakonec jeden jediný.

Když se jednoho dne na louce u domu mistra Abao-a-qu snesl letoun s vládním znakem Gorkghanské admirality, nebylo pochyb, že to znamená nečekané problémy. Z mohutného stroje ale nevyběhla robotická soldateska, která by s proslulou tvrdostí násilím sebrala to co by jí nebylo vydáno dobrovolně, nýbrž vystoupil jediný muž. Neměl na sobě obvyklou admirálskou uniformu, dokonce neměl ani žádnou viditelnou zbraň. Počkal, než stíhač zmizí zpět v obloze, a pak se beze spěchu vydal ke stavení cestičkou, lemovanou kamennými zídkami vlevo i vpravo.

Odtud mu v ústrety vyběhla zvláštní dvojice, tvořená mladým mužem a dívkou zhruba stejného věku. Měli na sobě prostý venkovský šat přepásaný provazem, a když dorazili k příchozímu, uklonili se a setvali v hlubokém předklonu, čímž mu ale zahradili cestu blíž k domu.

„Mluvíte unilangem?“ tázal se muž, ale nedočkal se odpovědi.

„Derkel sebersekajlo - rozumíte mé řeči?“ zkusil to místním jazykem.

Ticho.

„Borf seb akranbasomotilo - asi mi nechcete uhnout, že,“ podotkl muž trochu trpce, a pak hlasitě zvolal: „Mistře Abao-a-qu! Opravdu máme něco takového zapotřebí?!“

Chvíli se nic nedělo, pak ale ze dveří vykoukla hlava, rámovaná bělostnými vlasy i vousy. Mávl rukou a oba mladí, jako by gesto viděli, ihned mlčky uvolnili cestu.

Muž došel až ke schodům do domu, a tam se sám krátce, ale uctivě uklonil. „Je mi ctí, mistře Abao-a-qu, vidět tě na vlastní oči.“

A ještě větší ctí by pro mě bylo, slyšet i nějaká tvá slova – tedy kromě věty Táhni odkuds přišel,“ pravil.

Bělovlasý stařec dlouho mlčel, a příchozí trpělivě čekal.

„Co se stane, když to řeknu?“ tázal se konečně. „Sestřelil mě tvůj vesmírný stroj, který nepochybně číhá nad mraky?“

„V žádném případě,“ zavrtěl příchozí hlavou. „Pokud to řekneš, odejdu. Jen si v mysli maličko opravím obrázek, který jsem si o tobě udělal na základě toho co jsem slyšel od jiných...“

Mistr Abao se rozhlédl. „Fouká to tu dnes, že? No, tak přece nebudeme stát mezi dveřmi. Pojď dovnitř, cizinče.“

*

„Posaď se,“ ukázal mistr na jednu prostou židli, a sám usedl k nevelkému stolu.

„Děkuji,“ řekl příchozí, „smím si sednout tamhle?“

„Beze všeho.“

Muž odsunul židli víc ke krbu a usadil se.

„Jsem Dee Cant,“ řekl bez úvodu. „Trojzlatý Gorkghannský admirál. Ale doufám, že můj titul bude to nejmenší, co by mezi námi mohlo stát.“

Mistr pomalu kývl. „A co může mezi námi stát největšího?“

„Neporozumění,“ odpověděl admirál bez zaváhání.

Mistr trpce přítakal. „Jenže jak si mají porozumět bytosti, které dělí dálka mezi dvěma městy, dvěma kontinenty, ba dokonce planetami u dvou různých sluncí...?“

„Jak, to si právě ukážeme,“ pousmál se admirál, a potěšilo ho, když pod bílým vousem zahlédl mihnout se něco velmi podobného jeho úsměvu.

„První věcí, která mě přesvědčila, abych tě přijal jako hosta,“ řekl mistr, „je že umíš naši řeč.“

„Opravdu? Řeč je přece jen komunikační rozhraní...“

„To nepochybně. Ale unilang je způsob, kterým Gorkghann zkouší kolonizovat a de fakto duchovně zotročovat všechny světy, jež tak láskyplně přijme do své Svazové náruče.“

Admirál mírně překvapeně potřásl hlavou. „Na Gorkghannu došlo ke sjednocení jazyka už před desítkami generací. Nenapadlo mě, že by v jednotné řeči někdo mohl vidět zbraň. Děkuji za poznatek.“

„Druhý důvod,“ pokračoval mistr, „byl ten, že znáš mé celé jméno. Pro svět - mimo mé nejbližší spolupracovníky - jsem pouze stařec Aba. Kde ses ho dozvěděl?“

„Ze signatury v nitru tvého meče.“

Mistr překvapeně povytáhl obočí. „Tobě jsem žádný meč nedal. Kdo byl tak nemístně smělý, že rozevřel duši meče a řekl to někomu jinému?!“

Dee Cant zachoval klid. Věděl, o čem je řeč. Zbraně z Kiritu měly svou duši, nezřídka i více duší. Obsahovaly materiál, který dokázal vyvolat v myšlenkách různé vjemy, a jedním z nich bylo i skutečné jméno tvůrce. Protože patřilo k nejtřeženějším tajemstvím, Dee Cant chápal mistrův údiv.

„Meč patřil bytosti jménem Jao,“ řekl pomalu.

Mistr se prudce opřel o židli. „Patřil-?!“

„Ano. Co vím, odešel z našeho světa do jiného, a jen Lepton ví, kdy či zda se vrátí. Meč momentálně vlastní admirál Sorx, a i když vím, že ti tím způsobím bolest, musím přiznat že ho rozebral do posledního atomu. Sám s tím nesouhlasím, ale taková je skutečnost.“

Mistrův pohled potemněl, a v domku zavládlo třeskuté ticho.

„Cítím, co chceš říci,“ promluvil znenadání Dee Cant. „Zasloužíme si v tvých očích stigma barbarů, kteří zničí vše, co je přesahuje a co nedokáží pochopit. Nechci se obhajovat. Každý vnímáme svět podle svého.“

„Váš výzkumník Sorx se tím stal vícenásobným vrahem,“ poznamenal mistr šeptem.

Vrahem? Dee Cant zaraženě zmlkl. Cožpak se dá zabít věc? Ale protože vnímal narůstající nesouhlasný pocit v mistrovi, pomalu a důrazně řekl: „Jen zmíním jeden aspekt, který – jak vidím – počíná zářit v tvé mysli. Ano, zrovna zdoláváme strmou horu vzájemného neporozumění...“

V místnosti se opět na delší dobu rozprostřelo mlčení.

„Bude jich ještě moc?“ zašeptal pak mistr.

„Těžko říci,“ připustil admirál. „Ale když jsme zdolali první, u případné další již budeme vědět jak na to.“

„A třetí důvod,“ navázal náhle mistr na svou dřívější řeč, a upřel na hosta doslova palčivý pohled. „Opravdu ho cítíš?!“

Dee Cant se pousmál téměř neznatelně. „Ano. Věděl jsem, že tě to napadne když jsem si přesunul židli dál od něj, ale nemohl jsem

si pomoci. Mluví moc nahlas a já bych se nedokázal plně soustředit na hovor s tebou...“

„Velký Leptone,“ vydechl mistr. „Jsi skutečně Gorkghannský admirál?!“

„No, už se to tak nějak přihodilo že jsem.“

„A přesto je Gorkghann tak špatný...!“ Znělo to jako výčitka.

„Nemám sílu ani odvahu se omlouvat,“ sklonil admirál hlavu. „Děláme to co děláme, protože máme důvody které máme. Některé světy nás vítají a oslavují, jiné proklínají a nenávidí. Jsme co jsme. Co nejupřímněji tě chci poprosit, abychom tuto horu mezi sebou nenechali vyrůst...“

V mistrově nitru zatím ale zuřil divoký boj. Jsem poslední! křičely myšlenky. Paramo-noe-tikaj zemřel před deseti lety, Otone-seb-kalimobasar před třemi. Zkázu mistrů mečírů způsobil ten nenáviděný Gorkghann, který převrátil hodnoty našeho světa vzhůru nohama! Dokonce ROZEBRAL a ZABIL můj meč! A teď má jeden z jeho vůdců tu drzost sem přijít, a nejspíše po mně něco chtít?! Zahodil bych hrdost a ideu všech svých předchůdců i bratrů, kdybych ho okamžitě nezkusil zabít!

Jenže, pak by ses stal stejným barbaram, jako oni, odpovídalo mu srdce. Přiznej si: ohromilo tě, že se mezi nejvyššími pohlaváry opovrhovaných uctívačů techniky najednou objevila bytost s duší! Nejen to, on vnímá stohor! A sedí tu před tebou jako kajícíník, který zná strašlivou tíhu svých vin, a nemá sílu ji odmítat. Když teď neukážeš, žeš lepší než on, budeš horší než on!

Neposlouchej ty soucitné bludy! Zahodíš všechnu čest a pošpi-níš památku všech bratrů, jestli ho okamžitě nesejmeš! křičel rozum.

Ne! Zmrháš vše, v co mohli tví předchůdci i bratři doufat, jestli teď přes tuhle horu, která je největší ze všech jaké mohou být, nepodaš tomu divnému admirálovi, co přišel se srdcem na dlaní, pomocnou ruku, vedlo svou srdce.

Mistr těžce, nesmírně těžce vzdychl. „Víš co? Dáme si čajkom,“ pravil a tleskl.

*

„Stohor,“ řekl o něco později mistr Abao, když otevřel malou truhlu, skrytou ve čtyřech větších.

„Ano. Trilibrixium,“ kývl Dee Cant. „Kde ho berete? Na Kiritu přece přirozeně není.“

„Padá sem občas zhora. Ano, z toho divného vesmíru, který kolonizujete svými mocnými loděmi.“

Dee Cant jen zaraženě kývl. Tato planetární soustava neobsahovala trilibrizium! Šance, že by nerost s tajuplným prvkem přilétal z jiné soustavy, byla... pouze hypotetická. Nicméně, trilibrizium bylo tady. Nemohl se mylit.

Pomalou přejel dlaní nad obsahem. „Tak koncentrované jsem ho ještě neviděl...“

„Šestašedesát dílů ze sta,“ poznamenal mistr zpola pyšně, zpola varovně. „Křísí, zabíjí, dává i bere, tvoří i ničí. Jsem poslední, kdo ho dokáže urdit i v takové hustotě. Plně urdit, i plně využít.“

Dee Cant se místo odpovědi uklonil. Věděl co chtěl mistr říci: kdyby v něm zvítězila nenávisť ke Gorkghannu, byl by schopen zničit celý vládní stíhač jediným mávnutím ruky.

„Nejsem schopen,“ stáhl Dee Cant ruku. „Ne teď. Musel bych si nejprve zvyknout, ale nejsem tu proto, abych ti zkoušel konkurovat.“ Byla to odpověď na nevyslovenou předchozí větu. Tím, že mu mistr odkryl trilibrizium, dal naopak zase tomu divnému admirálovi šanci, aby ho ovládl, kdyby chtěl.

Oba výjimeční muži zrovna vyložili své karty a ujistili se o zámyslech a postojích toho druhého.

„Děkuji,“ řekl náhle mistr Abao.

„Ó naopak, já děkuji za skvělý čajkom!“

Mistr se usmál. Věděl, co v sobě odpověď nesla. Samosebou nešlo o nápoj. Šálek čajkomu byl už jen posledním zrníčkem složité stavby, kterou spolu v dosavadním hovoru vytvořili. A to že za něj Dee Cant poděkoval, bylo vyjádřením díky za vše předchozí, i za tu nejmenší symbolickou tečku za velkým dílem. Neboť, jak praví dávná moudrost, bez sebemenšího chybějícího dílku není mozaika nikdy dokončena a nemůže tak vyjevit svůj plný smysl.

Řekl: „Do jak prapodivné situace jsme se to dostali, admirále. Z prosebníka se stává zachránce a z hostitele prosebník...!“

Dee Cant byl naladěný na stejnou myšlenkovou vlnu. Přesně věděl, co mistrova slova znamenají. Jistěže přiletěl, aby pro sebe něco získal. Ale neřekne to, protože by mistra mimoděk do něčeho tlačil. A mistr pochopil, že jeho rukama dostaly náhle celé generace jeho předchůdců jedinečnou a poslední šanci nechat po sobě v historii toho divného, cizího impéria, klenoucího se nad planetami, něco, aby nezmizeli ve tmě dávnověku. Zachránit věkovitý proces hledání, objevování a cizelování před naprostým zapomením. A přesně o tuto záchranu nyní mistr svou větou poprosil.

„Bude pro mě obrovská čest a závazek, uznáš-li mne za toho, kdo by směl být tím, který prosbu vyslyší...“ opáčil Dee Cant.

„A uneseš tíhu magické čepele, jež dokáže v mžiku setnout sta nepřátel... a nezneužít jí?“

Dee Cant se naposledy podíval do své duše. „Ano, unesu!“

Mistr Abao znovu hluboce povzdechl. Pak řekl: „Věřím ti. Udělám to. Naposledy. Zítra začneme.“

*

„Ale ovšemže smíš být u toho,“ ujistil mistr Abao Dee Cantu, když nabídl že nebude rušit výrobní proces svou přítomností a vyčká někde stranou. „Ba naopak – tvá přítomnost bude velmi vítaná!“ Admirál tedy zůstal.

Zatímco se mistr usadil na zahradě a mlčky hleděl do kraje, houf pomocníků a pomocnic se pustil čile do příprav. Všichni měli dlouhé oděvy až k zemi, rukavice, a obličejové zakryté tak, že byly vidět jen oči. Ačkoli Dee Cant uvnitř vlastně nespátřil ani smítko, dílna byla třikrát přepečlivě uklizena. Čistotě pracoviště se nepochybně přiřkládá velký význam.

Dee Cant to hemžení mlčky sledoval, a měl čím dál větší pocit, že by měl něco udělat. Protože nebyl v duchovních vědách nováček, konkretizoval svůj dojem. Byl si dobře vědom, že jakýkoli zásah do rituálu může být vstupenkou do nebytí, ale nemohl si pomoci: měl dojem že se to od něj přímo očekává. Vykročil, otevřel bednu s uhlím, přejel po něm prstem a pak tím samým prstem vyznačil na jednom měchu nic neříkající, klikatou čárku.

Jeho počínání samosebou neuniklo pomocníkům, ale nikdo se neodvážil stopu vyčistit. Když bylo vše přichystáno, pomocníci naplnili výheň a zažehli ji. Bylo vidět, že proces nedělají poprvé, přesto v jejich pohybech byla překvapující vznešenost, admirál by řekl dokonce jakási osudovost.

Pak jiná pomocnice otevřela dveře, a do dílny vešel mistr Abao. Měl na sobě stejný oděv jako ostatní, jen v barvě temně rudé, a jeho ruce byly obnažené. Bylo zřejmé, že má obraz vzorně připraveného pracoviště pevně vrytý do paměti, protože bez váhání lehkým gestem ukázal ke šmouze na měchu.

„To já, mistře,“ pouklonil se Dee Cant.

„Proč?“ otázal se klidně stařec.

„Měl jsem takový pocit,“ přiznal trojzlatý na rovinu.

„Ano, ale proč měch?“ upřesnil mistr dotaz.

„Vdech.“

Mistr si ho chvilku měřil. „Symboliku úvodní personifikace provádím sám. Pokud jsi ji udělal za mě, jde na tvou zodpovědnost. Jen mě maličko udivuje místo. Jsi přece Gorkghannita. Čekal bych ji spíš na výhni, nebo rovnou na schránce se stohorem. Jste přece lidé, uctívající energii, moc a sílu...“

„Ne všichni...“

„Vynikající volba. Imprint vdechnutí je vnímán jako nejhlubší,“ poznamenal mistr zpola pro sebe. Ukázal na matnou linii na podlaze: „Zámek. Pokud bys chtěl jít dovnitř, odemkni si. Takhle.“

A rituálními kroky zaujal místo.

Pětinásobná truhla byla otevřena, jehlovité krystaly stohoru přichystány stejně jako pláty předzpracovaného železa, pomocníci na svých místech, a mistr se pustil do práce. Dee Cant zaujatě přihlížel. Na rozdíl od jiných výrobců zbraní mistr sám nic nedělal. Stál u díla, a holýma rukama vnímal stav výrobku. Bylo nepochybné, že dává svým pomocníkům příkazy myšlenkami, jen zřídka dokreslenými nepatrnými pohyby hlavy. Pomocníku s mohutnými pažemi sekundovala dívka s menšími nástroji. Zatímco on měl na starosti sílu, ona jemně doladovávala detaily.

Výkovek putoval do výhně a z výhně, byl sekán a překládán, a do toho další pomocníci obratně sypali prachové ingredience a nesmírně zručně vkládali jehlovité krystaly stohoru.

Dee Cant fascinovaně přihlížel a nestačil se divit. Výroba skutečně luxusních mečů je obvykle záležitost mnoha dnů, s dokončením spíše týdnů a měsíců. Tady se ale dělo cosi zvláštního – těleso, zvolna se měnící v čepel, doslova rostlo jakoby samo od sebe. Mistr vůbec neužíval obvyklé metody kontroly nad konzistencí, tloušťkami či křivkami. Vypadalo to, že mu pod rukama vzniká rovnou finální výrobek, a křivky kreseb v materiálu nepřipomínaly nic známého.

Pomocníci postupně přestali přidávat krystalový stohor a zůstalo jen poprašování čepele. Poté, co byla kovářská dvojice počtvrté vystřídána, proces náhle skončil. Čepel byla uložena do zvláštní kamenné trubky, zvenčí zahříváné na určitou teplotu. Ve žhavém uhlí byly porůznu zapíchané indikační sondy – jehlice z nějakého nerostu, který svým zbarvením sloužil jako teploměr. Čtveřice pomocníků – opět mladíci i dívky – pak udržovali žár v přesně stanovených mezích.

„Pro dnešek hotovo,“ řekl mistr poté, co se rituálními pohyby vzdálil z pracoviště. Teď, když Dee Cant viděl jeho kroky podruhé,

napadlo ho, co mistr myslel slovem „zámek“. Pracoviště bylo uzavřeno nějakou silovou ochranou, která patrně nebyla zdaleka jen mystická. Dovnitř se procházelo klikatou mezerou v neviditelné bariéře, pomocí přesně dané série pohybů, a totéž ven. Aha! Pousmál se.

Mistr Abao si jeho úsměvu všiml. „Ach vy Gorkghannité,“ pravil. „Všechno musíte mít vědecky rozpitvané. Ale tvá úvaha byla trefná...“

„Co teď s ní bude?“ poohlédl se admirál po čepeli.

„Bude v teple,“ odvětil krátce mistr, ale pak se také usmál. „Proč bych ti to neřekl: budeme jí zahřívát celou noc, aby nezuhla v disharmonii. Zpěv elementárních sil ji postupně naladí.“ Významně si odkašlal. „Barbaři si myslí, že jde o termální pohyb molekul a kreslí si různé křivky a grafy tavenin. To je ovšem v tomto případě velký omyl.“

„Barbaři v případě potřeby dokáží rozebrat předmět molekulu po molekule, aby zjistili, v čem je její princip,“ namítl admirál.

„Ano. A obsáhnou mikrodekompozicí také ducha věci?“

„Ne,“ přiznal Dee Cant. „Proto jsem zde.“

„Správně,“ uzavřel mistr Abao.

*

Dee Cant dlouho nemohl usnout. Vlastně, spát skoro nepotřeboval. Už dávno se dokázal uvést do „vypnutého“ stavu, kdy byly aktivní jen vybrané části mozku a nervového systému. Navíc z dílny stále zněl jemný, mnohohlasý zpěv, který mohl být i bezeslovnou melodií. A tak ležel, a přemítal o tom co viděl a slyšel.

Pak zvenku zaslechl velmi typický zvuk.

To je okno do zahrady, pomyslel si. Nevstával, jen vyslal část své mysli ven. A znovu se podivil. Pomocníci kopali v zahradě řadu děr do země. Nebyli nejspíš v přísné službě, při kopání zněly jejich pobavené, ba přímo veselé hlasy.

Nu což. Dee Cant konečně usnul.

Ráno vykoukl z okna. Výkopů v zahradě přibylo. Dva, pět... šestnáct. Copak tam asi bylo schováno, že to pomocníci vykopali tajně v noci? Však uvidím, řekl si.

Opatrně nakoukl do dílny. Čtyři pomocníci stále bděli nad kamennou trubkou s čepelí, ale minerální krystaly už signalizovaly jen mírnou teplotu. Jenže vtom sebou Dee Cant trhl, protože ona zvláštní, bezcílná, přesto však ladná melodie rázem zesílila.

Mimoděk se rozhlédl, kdo tu tak zvláště hraje, ale pak v nejvyšším úžasu vrátil zrak k čepeli.

„Dobré ráno, muži z Gorkghannu,“ oslovil ho mistr Abao, který se mu objevil za zády. „Nasloucháš?“

„To... ona?!“

Mistr přikývl. „Jsi nepochybně ten pravý, kdo sem měl přijít. Nemyslím si, že by ji kdokoli jiný tvé rasy dokázal slyšet.“

„Slyšel jsem ji už v noci, ale stále skoro nevěřím vlastním smyslům,“ přiznal Dee Cant.

„Nevadí. Fyzika je podle vašich slov objektivní, nezávisí na tom zda jí někdo věří nebo nevěří. A tohle, milý admirále, je fyzika ať si myslíš cokoli.“

„Nesmírně se omlouvám za své pochybnosti...“

„Nic se neděje. Vy jste prostě takoví. Ale dobře že slyšíš; budeš schopen vnímat naladění do konečného akordu, a následně se svou zbraní rozmlouvat i plně využít její schopnosti. Pojdme ke stolu, bude to velmi významná snídaně.“

Zda byla, Dee Cant nedokázal posoudit. Naopak se mu zdálo, že bylo společné jídlo velice neformální. Mladíci i dívky byli ve skvělé náladě, žertovalo se, zmiňovaly se zábavné vzpomínky a všichni se k sobě měli způsobem, jako by čekali nějakou skvělou událost.

Jenže Dee Cant byl zkušený telepat. Jako bojovníci před bitvou, v níž mají položit své životy, napadlo ho při pohledu na společnost. Náhle ho sevřela děsná předtucha. Přelétl očima jídelnu.

Šestnáct!

Vtom kolem stolu nastalo rozpačité ticho. Pochopil, že se mu jeho myšlenka musela obtisknout v tváři.

„Admirále?“ pohlédl na něj mistr Abao. „Projděmež se...“

Dee Cant následoval mistra ven. Otevřel branku a vešli do rozkopané zahrady. Tam se mu stařec pevně podíval do očí. „Tvá myšlenka byla správná, admirále.“

Dee Cant zůstal stát neschopen racionální reakce. Cože?! bouřilo mu v hlavě. Dohotovění čepule má stát šestnáct životů?! To ji snad tenhle ďábelský stařec bude kalit v lidské krvi?!

„Ale fuj,“ řekl tiše mistr a admirál si uvědomil, že v rozrušení zapomněl dávat pozor na své myšlenky. „Opravdu nás považujete za taková krvelačná zvířata?“

„Omlouvám se už poněkolkáté,“ uklonil se a nechal mysl odemčenou. Zamykat teď své myšlenky by bylo nesmírné pokrytectví. „Má tohle vše nějaký... lidský smysl?“

„Lidský?“ zopakoval mistr. „Nepochybně. Měl bych ti, admirále, předestřít dalekosáhlou historii rituálu výroby, ale není na to čas. Takže to vezmu zkráceně ve vašem stylu. Poprvé ano: vyrábíme zbraně, ale schopnost boje je jen zlomek jejich pravého účelu. Ano podruhé: když čepel slyšíš, budeš schopen poznat její pravý smysl a moc. A do třetice ano: těch šestnáct mladých lidí nejspíše zemře. Ve vašem pohledu to může být masakr. V očích těch šestnácti je to výsada, která není dopřána každému. Byli vybráni z téměř osmi set přihlášených.“

Dee Cant mlčel. „Snažím se s tím nějak vyrovnat,“ řekl pak tiše.

Mistr mu věnoval zvláštní pohled. „Překvapuje mě taková empatie u příslušníka rasy, která byla schopna bez milosti vyvraždit statisíce vlastních obyvatel...“

„Cože?!“ užasl admirál.

„Spálili jste přece antihmotou kus své planety, nebo ne?“

Dee Cant dlouze vydechl. „Rozumím. Zpráva, která se k vám dostala, je výrazně zkreslená. Nešlo o žádnou genocidu na vlastní rase. Byl to podlý biologický útok, a kdybychom ho okamžitě nezastavili i za cenu přišerných obětí, zemřel by celý Gorkghann...“

Teď zase povzdechl mistr Abao. „Promiň, admirále. Slyšel jsem to tak, jak jsem řekl. Nezavřels přede mnou své myšlenky, a já vím, že mluvíš pravdu. Vidím teď i trauma, které to pro vás znamenalo. Má slova byla chybná... Každopádně, stejně chybně teď nahlížíš na to, co se tu odehraje. Nechceš nám to překazit, vid' že ne...“

„Ne, nechci,“ vypálil si v duši Dee Cant nesmazatelný cejch své spoluviny v chystané události.

„Děkuji. Pojďme na to.“

Vrátili se do dílny. Jakmile vkročil dovnitř, obořil se mu na mozek její zpěv. Čepel už nebyla v trubce, ale spočívala na hladké kamenné desce, podložena několika krystaly.

Všichni pomocníci už stáli v půlkruhu kolem. Dnes neměli rukavice, a z odhalených obličejů bylo znát nejen odhodlání a nadšení, ale snad i nedočkavost.

Před čepelí ležela na stole kovová kazeta. Mistr ji otevřel. Obsahovala sadu prapodivných větévek. Kdepak, to není dřevo, uvědomil si ihned Dee Cant. To je nějaký kámen. Zvláštní!

Mistr chvílku naslouchal, pak vzal jednu a umístil ji do vzduchu nad čepelí. Prapodivný krystal nespádl – zůstal levitovat v daném místě. Dee Cant zkrřivil tvář - zvuk čepele se stal nepříjemně disharmonickým. Jenže jeden pomocník udělal několik opatrných kroků, až se „zpěv“ čepele poznovu vyladil. Zněl ale jinak: sebe-

vědoměji, plněji. A tak to šlo dál. Mistr rozvěšoval krystaly do vzduchu, a pomocníci na to reagovali svým přesunem na jiné místo, zatímco melodie rostla a nabírala na dechu.

Dee Cant pochopil, že mistr Abao komponuje orchestr. Zpěv čepel sílil, kolísal, stabilizoval se a zase uvadal, násobil se, získával na šířce, hloubce i barvě, a stával se až hrozivě hmotným. Admirál cítil, jak počíná rezonovat v podlaze, ve stěnách, zaplavuje a vyplňuje celý prostor.

Radostné tváře pomocníků na sebe zvolna přijímaly známky vysokého vypětí, ba přímo vnitřního utrpení! Ale mistr dál klidně, naprosto soustředěně manipuloval s krystaly, a melodie, nyní už hotový chór, neustále mohutněla, zdálo se že začíná otřásat celým krajem!

Náhle se jedna dívka bez hlesu zhroutila a zůstala ležet.

Nikdo si jí ale nevšímal, úsilí v tvářích ostatních ještě zesílilo.

Stařec už nepřipomínal dirigenta – vypadal spíš jak velmistr, který rozehrál nesmírně složitou partii o život či smrt, a teď s nejvyšším soustředěním dotváří své velkolepé dílo. Další pomocník padl, a pak další, a ještě další...

Zvuk čepel už nehrál, ale řval, duněl, burácel a neskutečnou silou lomcoval celou existencí prostoru, do kterého byl vkován prapodivným rituálem. Dee Cant náhle s neskutečnou ostrostí vnímal, že melodie je živá! Magie, nebo fyzika kdo ví jakého druhu, která se tu bouřlivě odehrávala, měla vlastní jazyk. Nebo definice.

Poslední tři mladíci a dvě dívky dosud stáli, ale byli smrti blíž než životu. Mistra jako by se to netýkalo, nezrychlil své tempo. Dee Canta se počalo zmocňovat děsné tušení, že mistr přehnal své síly a nedokáže dovést rituál do konce. Čeká se ode mě, když jsem přítomen, že se zapojím? napadlo jej.

Vtom nastalo ticho a visící krystaly padly k zemi.

Admirál sebou úplně trhl leknutím.

„Nazývám tě...“ řekl mistr Abao, dodal jakési nesrozumitelné slovo, uchopil poslední krystal z kazety, a plně kontrolovaným pohybem ho přitiskl na čepel. V tmavém kovu se objevily jakési znaky. Věc, spoutaná svým názvem! bleskla se Dee Cantovou hlavou myšlenka. Hm. Možná bych měl být opatrnější s užitím slova věc. Jenže netušil, jakým jiným slovem by ho mohl nahradit.

„Dokonáno,“ pravil mistr těžce.

Dee Cant se jen obtížně probíral z ohromení a šoku. Tohle bylo neuvěřitelné! Všiml si, že se jedna dívka pohnula. Byla naživu, a po tvářích jí stékaly slzy. Jemně se jí dotkl myšlenkou, aby jí poskytl

podporu empatií. Ale vzápětí znovu užasl, když v její mysli jasně četl lítost nad tím, že zůstala naživu!

„Žal těch co zůstali mezi námi nebude snadné utišit,“ poohlédl se mistr. „Není to ale jejich vina. Ona si sama vybírá, koho do sebe přijme. A ti jsou právě uvnitř,“ kývl k zubatě vyhlížející čepeli na stole. „Budou žít celá staletí, možná tisíciletí, tak jako ona.“

Když viděl Dee Cantův rozpačitý výraz, jen lehce pokrčil rameny. „Je mi jasné, že se tato informace neslučuje s Gorkghanským pohledem na svět. Ale také vím, že je ti známo, že těch pohledů může být víc než jeden, a nelze jednoznačně rozhodnout, který je opravdovější, nebo dokonce správnější...“

Dee Cant mlčel, protože nenacházel slov. Chápal již, proč mistr nazval admirála Sorxe vrahem...

„Ano,“ pokývl mistr Abao. „Od teď budeš jiný než předtím. Dveře, které se před tebou otevřely, už nedokážeš zavřít...“

Admirál se pokusil konsolidovat bouři antagonistických pocitů a myšlenek. Skutečně nečekal, že sám bude tak hluboce zasažen.

„Děkuji,“ pravil po chvíli. „Nedotknu se nějaké vaší zvyklosti, když se v účtě připojím k pohřebním záležitostem?“

„Není to pohřeb, jen uložení. Oni přece nezemřeli. Pouze odložili to, co už dál nebudou tak moc potřebovat. Jak sám nepochybně časem seznáš, žijí uvnitř,“ kývl k čepeli. „Ale bez problémů, admirále. Lopat máme v kůlně dost,“ dodal věcně. „Mezitím si rozmyslíš, jak svou čepel pojmenuješ.“

„Já? Nemá už jméno od tebe...?“

„Ne. Pouze jsem jí nazval. Vymezil jsem pro ní místo v tomto světě. Jméno dostane od svého majitele. Ale když už je tento rituál tak netypický, možná bychom ho mohli i neobvykle zakončit. Pokud by ti nevadilo jméno Brofde, přimlouval bych se za něj.“

*

6 – Vakerský džbán

Další prosebník o vstup do noviciátu, pomyslel si velmistr Pukán, když důstojně usedl v hale Vakerského kláštera aby provedl audienci nového příchozího. Tentokrát to bude asi hodně rychlé, řekl si při pohledu na nebývale obyčejnou postavu, stojící v siní. Ten člověk nebyl tuctový; byl přímo prototypem všednosti, téměř jako by se sám ve své vlastní podobě chtěl ukrýt mezi milion podobných.

„Nuže, ty... odkud přicházíš?“ začal velmistr Pukán svou řeč.

„Hodně z daleka.“

„A jak se jmenuješ?“

„Ramos. Ramos Friore.“

„Nu, Ramosi,“ pravil Pukán zvolna, „Jak už víš, pokud absolvuješ vstupní pohovor s úspěchem, můžeš se stát studentem našeho věhlasného kláštera.“ Dva zástupy přihlížejících mistrů nižších stupňů, stojící kolem, souhlasně zakývaly hlavami.

Ramos se nepatrně pousmál. „Jen co jsme začali, hned došlo k omylu,“ řekl. „Nehodlám u vás studovat.“

„Ne?“ Velmistr byl překvapen. Nejen smělostí, s jakou divný příchozí vystupoval, ale i jeho prohlášením. Kdokoli z celé planety by považoval za čest být studentem Vakerského kláštera. Nebo aspoň Pukán o tom byl nezvratně přesvědčen.

„Tak co tedy?“

„Prý jste schopni hlubokého vhledu do zdejšího světa. Chtěl bych vědět, jaká je má úloha v tomto vesmíru a kdo jsem já sám. Umíš mi dát odpověď na mé otázky?“ řekl Ramos bez okolků.

Velmistrovu tvář opanoval shovívavý úsměv. „Ach, milý Ramosi. Kdo jsme, kam směřujeme, jaký je smysl naší existence a proč jsme tam kde jsme, chtějí odedávna vědět všichni. Ale k tomu poznání se musí každý dopracovat sám.“

Ramos mírně zavrtěl hlavou. „Pořád si nerozumíme. Nejde mi o nějaké mlhavé výmysly, které v tomto kraji označujete slovem filosofie a duchovno. Hledám konkrétní údaje. Fakta.“

„Ne, milý Ramosi,“ pohladil si velmistr svůj vypasený břich.

„Takhle to nefunguje. Musíš nejprve očistit své nitro, ukáznit mysl a zaostřit své chápání. A až se naučíš správně ptát, zjistíš, že plno otázek, které ti dříve připadaly stěžejní, jsou vlastně okrajové.“

Špatná otázka, pomyslel si Ramos. Pche! Vědět, jak se ptát správně, neptal bych se takhle; a vlastně bych tu vůbec nebyl.

Pukán mezitím pokývnutím ruky pozval nováčka blíže. „Podívej se na stůl. Co vidíš?“

„Vidím džbán. To má být odpověď?“

Velmistr se nepřestával usmívat. „Skutečně je to džbán? Vždyť nemá nahoře otvor!“ Byla to vlastně pravda, protože džbán byl na stole postaven obráceně, dnem vzhůru. Šlo o klasickou přijímací zkoušku, která měla odhalit novicův duchovní rozhled i způsob uvažování.

Všichni předchozí adepti obrátili džbán do obvyklé polohy a počali dokazovat, že to je džbán, jen otočený, což velmistrovi poskytlo dostatek argumentační munice k tomu, aby je dalšími zmatečnými připomínkami zcela vyvedl z míry.

Ramos ale zachoval klid. Nadzvedl nádobu a řekl: „Máte tu fakt záhadný džbán. Nejen že nemá nahoře díru, ale k tomu všemu nemá ani dno!“

Velmistr Pukán si zamyšleně podepřel bradu. To byla nečekaná odpověď. „Dobrá... a jak zní ozvěna džbánu?“ tázal se znatelně váhavěji. Čekal, že muž vezme nádobu a zahouká do jejího nitra. Nepochopil, že před sebou nemá uchazeče o místo v duchovním řádu, ale naprosto atypickou entitu.

Ramose však bezvýhodná situace přestala bavit. Popadl džbán a udeřil s ním o podlahu, až se rozlétl na střepy. Zvuk rozbité keramiky se několikrát odrazil od starobylé klenby a zanikl.

„Takhle!“ pravil rázně. „Tys mi nedokázal odpovědět, tak ani má odpověď ti k ničemu nebude, protože ozvěna vašeho džbánu bude od této chvíle znít navždy MALIČKO jinak!“ Otočil se a odcházel.

„Táhni, nezdořáku!“ vztyčil se velmistr Pukán rozzlobeně. „Zhanobili bychom náš věhlasný klášter, kdybychom takovému neotesanci poskytli návod jak dosáhnout věčného poznání!“

Ramos se pozastavil. Jak bylo jeho zvykem, na okamžik upřel pohled do prázdna, pak se pootočil nazpět k velmistrovi a řekl: „Až jednou sestoupí velké stroje z oblohy, váš klášter zanikne.“

„Co to plácáš? Stroje? A z oblohy?? Vyhodte toho blouznivce!“ volal velmistr Pukán.

Ale Ramos měl pravdu. Poté, co na planetu o dvě generace později přiletěly Gorkghanské kosmolety a způsobily revoluci ve společnosti, Vakerský klášter zanikl. Avšak pojem Vakerský džbán či jeho ozvěna přetrvával dlouho poté nejen jako symbol záhady, ale i coby synonymum něčeho, co zkrachovalo a je v troskách.

*

7 – Hluboké laboratoře Engrensisu

Trojnásobná profesorka Brafargová se téměř neodvažovala dýchat. Zobrazovač zrovna kreslil animované schéma tvorby bílkovinného řetězce, vyvíjeného v její laboratorní sekci. A to, co viděla, bylo doslova neuvěřitelné.

Důvodem úžasu byl vražedný virus z Dorsikory. Rozhodně ne kvůli své smrtící schopnosti, ale pro své přidružené vlastnosti, jež by se daly shrnout jedním prostým slovem: proměna. Prapodivný konstrukt dělal s živou hmotou doslova psí kusy, jako by nebyl vázán žádnými chemickými zákony.

Ačkoli představoval pro vznikající Svaz planet akutní smrtelnou hrozbu, byl přepečlivě utajen. Hrůzu z Dorsikory vlastnily pouze pětinašobně izolované laboratoře Sabrotu. Věděli o tom jen nejzasvěcenější odborníci, kteří se snažili zmíněný strašlivý agens vtěsnat do rozumem postižitelných pravidel.

Přesto se mezi nimi našli lidé, kteří soudili že se jedná o nějakého tvora který se nachází v jiném vesmíru, a svými výhonky náhodně prorůstá sem k nám. Zcela nevědecká, o to však romantičtější verze tvrdila, že trilibrixium je to, co náhodou vystříklo z poháru při jednom z přípitků na bujaré slavnosti bohů.

Profesorka Braf se držela více při zemi a snažila se zastávat pragmaticky strohý náhled na celou záhadu. Možná právě proto ji náčelnice říšské biologie, admirálka Hanki Ra Klarangová, vybrala za vedoucí výzkumu, jež byl pro své riziko větší hrozbou než jaderná havárie.

Velice napjatá bezpečnostní situace okolo viru, který se krom své čarodějné schopnosti vyznačoval nebývale silnou snahou o útěk z laboratoří, se náhle zčista jasně vyřešila objevením zvláštního tvora jménem Jao. Ukázalo se, že je vládcem planety strojů, která je vlastně ideální prostor pro manipulaci s genetickou třaskavinou. Poté, co byl pozván do Sabrotské admirálské rady, dal Engrensis k dispozici pro biologický výzkum.

A tak profesorka Brafargová spolu s několika desítkami špičkových odborníků přesídlila na planetu strojů. Byl to prazvláštní svět, oplývající mnoha superlativy, avšak jeho nejmarkantnější charakteristikou byla strojová samostatnost a totální neúcta k životnímu prostředí. Dalo by se dokonce říci, že celá planeta byla

jednou jedinou továrnou a skládkou odpadu zároveň. O atmosféře nemluvě.

Myslícím strojům to nevadilo. Netoužily po záhonech květin a svěžích lesoparcích. Na druhou stranu neměly z viru strach. A pokud by se něco nepovedlo, zamoření by neopustilo planetu a nevyžádalo by si nespočty mrtvých, které by taková událost nepochybně měla za následek kdekoli v obydleném světě.

Ale i přesto byly výzkumné komplexy členěné na dvě oddělené části: laboratoře A, kde byli všichni lidé, a kde byly i kanceláře s řídicími rozhraními, a pak laboratoře B, o dva kilometry dále. Tam, v temném podzemí, za pětinasobnými uzávěrami, se odehrávalo rukama precizně pracujících strojů přesně řízené biologické peklo.

Výzkum, který se rozběhl před pouhými pár týdny, vystartoval doslova raketovým tempem. Stroje patrně dostaly jasné rozkazy od admirála Jaa, takže vycházely všem požadavkům Gorkghanských pracovníků plně vstříc. Profesorka Braf byla dokonce občas v pokušení myslet si, že to ty stroje dokonce i baví! Což byla samosebou hloupost. Biologický výzkum přece neměl pro automaty žádnou cenu.

Shromážděné poznatky dovolily před dvěma dny vybudovat první operační buňku. Zařízení prozatím o velikosti běžného míčku mělo být ve svém nitru schopno doslova skládat živou hmotu dohromady jako stavebnici. Rychle a neinvazivně!

Animace, probíhající profesorce na zobrazovači, to právě potvrdovala! Nejen že se zlomky řetězců k sobě naprosto precizně skládaly v daném sledu i konfiguraci, ale – ano, teď znovu! Profesorka málem nadskočila. V místě, které vykazovalo tenzi, se zčista jasna objevil nový prvek, který místo přemostil a spravil!

Já to věděla! Pracuje to s jinými rozměry! málem vykřikla Braf. Téměř jí obešly mrákoty. Taková biologická revoluce tu za celou historii nebyla, a patrně nebude! Opravdu si rozebereme nebo naopak poskládáme doslova co budeme chtít! Neuvěřitelné!

Vtom přes celý zobrazovač naskočila externí zpráva.

U Leptona teď ne! Táhni do-! pomyslela si profesorka vztekle, ale zpráva měla nejvyšší prioritu a nešla odstrčit stranou.

Povolit! udeřila vztekle do symbolu.

„Velké E. Opravdu velké.“ To jediné stálo ve zprávě.

Profesorka na ni šokovaně třesla očima. Samosebou věděla, co to znamená, a přesto tomu nechtěla věřit. Teď? Teď když máme konečně vítězství nedozírné hodnoty na dosah?!

Ten kdo zprávu poslal, nepochybně věděl, jaký šok svým poselstvím způsobí. Zpráva v sobě měla nějaký časovač, protože se dole náhle objevilo: „Neváhej. 49.“

Číslo 49 vzápětí transmutovalo na 48.

Trojmocmo prokletý Leptone! zaláteřila Braf v duchu a vyskočila. Dotekem sepnula interkom na všechny živé osoby ve výzkumném areálu. „Dobře mě poslouchejte. Velké E. Opravdu velké. Opakuji. Opravdu velké E.“

Popadla vnější oblek (na Engrensisu nezřídka přšel jed nebo žíravina) a vyrazila poklusem z kanceláře. Velké E. To znamenalo okamžitou evakuaci, slovy admirálky Ra Klarang: „Děvče, jdeš mezi stroje, které vcelku nedávno vyvraždily své pány. Pokud se něco zvrtně, udělám co půjde abych tě odtud dostala. Takže jestli dostaneš velké Éčko, neváhej ani okamžiček a upaluj co ti síly budou stačit. Stroje nesmlouvají, možná půjde o vteřiny.“

O vteřiny! Hrome! Profesorka přešla z klusu do běhu.

„Brafino!“ Z boční kanceláře vyběhl postarší kolega Vroub, také násobný profesor. „Zbláznili se v Sabrotu snad? Co se děje?“

„Nevím nic víc!“ odsekla. Běželi tedy spolu, pak už spolu funěli, protože si za běhu nasadili pláště i dýchací masky.

„Profesorko? Professore?“ zabzučel kovově a trošku překvapeně robotický hlídač u vchodu a úslužně otevřel. Nic neříkali a vyběhli ven, pod typicky černé Engrensiské nebe. Poblíž východu z budovy nepochybně právě teď přistál mohutný stíhač s otevřeným vstupem, z něhož vyběhly dvě temné postavy s velkými zbraněmi. To nejsou automaty ani stewardi, uvědomila si profesorka. To jsou Lastakarovi výsadbkáři!

„Velké E! Ke mně! Sprintem!“ zvolal komunikátor jedné bojové kombinézy.

„Nekomanduj mě, vojáku!“ zahuhlala maska profesora Vrouba. „Víš kdo jsem? Jsem-“

„-sprintem!“ zařval komunikátor. „Deset! Devět!“

Mimoděk vyrazili ze všech sil. Profesor kolegyni předběhl, ale u stíhače se zastyděl a dal jí přednost ve vstupu.

„Braf. Vroub. Sarganský. Noroja. Exfee. Patel...“ jmenovala tlumeně bojová kombinéza osoby, které se chvatně cpaly dovnitř, aniž druhý hlas v pozadí přestal odpočítávat: „...tři, dva, jedna. Odlet!“

Výsadbkáři sebou hodili do nitra stíhače a bez milosti zavřeli dveře, ačkoli k nim dobíhali ještě další vědci.

„Vzlet!“ štěkl krátce reproduktor ve stropě.

Strašlivá tíže přibila lidi k podlaze.

„Ne- blá- zně- te!“ rval ze sebe slova Vroub. „J- jsou tam ještě další lidi!“ dodal naléhavě, protože prvotní přetížení už pokleslo.

„Ano, víme,“ odvětil výsadkář.

„Tak se vraťte!“

„Ne.“

„U Leptona třikrát redefinovaného!“ zaječela profesorka. „Jsem profesorka Brařargová, náčelnice vládního projektu! Okamžitě se vraťte, jinak vám ručím že vás nadosmrti degradují z hvězdné maríny do nejsmradlavější hvězdné latríny!“

„Ne.“ Jediné slovo, s váhou neutronové hvězdy.

Užasle se posadila. „Cože...?“

„Hej- co to tam dole-“ Profesor tiskl tvář k malému pancéřovému okénku. Nahrnuli se k němu. Byli již hodně vysoko, ale ještě rozeznali, jak lidi, bezradně pobíhající po letištní ploše, jednoho po druhém chytají pohyblivé stroje svými mechanickými chapadly. Automat, který někoho odchytil, se zcela spořádaně včlenil do konvoje, jež poklidně mířil do laboratoří B.

„Co... se to stalo?“ otočila se profesorka.

„Evakuace,“ pronesla stručně výsadkářská kombinéza.

„To vím! Tak co se to stalo!“

Okamžik váhání, voják nejspíše vnitřním komunikátorem žádal o instrukce. Pak pravil: „Odpověď: admirál Jao zmizel. Engrensis obvinil Gorkghann a vyhlásil samostatnost. Kritická akce velké E. Nesměli jsme se zpozdit ani o vteřinu. Samostatnost začala platit od 16:17:05 místního času, vzlétlí jsme v 16:17:04. Co je od toho okamžiku na Engrensisu, patří strojům výměnou za to, že nezaútočí na Svaz.“

Profesorka se ještě jednou natáhla k okénku. Z téhle výšky už bylo všechno špatně vidět. Jen malá, roztrěpená řada bodů se pomaličku, neodvratně sunula do vstupu laboratoří B, který žhnul narudlým svitem jako nějaká děsivá ďáblova tlama. Pak ale stíhač vlétl do černých mraků a výhled zmizel.

„Abychom se sem dostali v termínu, museli jsme vyrabovat energozdroje dalších tří korábů. Jsme jediní, kdo měl tu možnost. Máte asi dobrou prioritu, profesorko...“ dodal výsadkář.

Bezvládně klesla. Velký Leptone, pomyslela si. Chraň nás před tím, co jsme sami vyvolali k životu...

*

8 – Nový svazek

Mladá dvojice zvolna stoupala sráznou stezkou po hraně skalní stěny. Za zády nechávali rozlehlé, architektonicky velmi zvláštní město, jehož převládající barvou byla zelená. Nechvátali, i když by samou nedočkavostí nejraději běželi. Dnešek pro ně byl velmi významným dnem, kdy chtěli uzavřít vzájemné společenství. Byl to prostý, ale slavnostní rituál, kterému spěch rozhodně nepříslušel.

Konečně vyšli nahoru a do tváří se jim opřelo dopolední slunce, jež už vystoupilo nad hustou hradbu lesa po pravé straně, a naopak jásavě pozlatilo nedohledný oceán, který ležel vlevo dole pod vysokým útesem.

Nedaleko před nimi, na holé skalnaté plošině, se nacházela socha Strážce. Kamenný podklad byl zbrzděn mnoha prohlubněmi, které tu údajně vznikly kdysi dávno, když se Strážce pustil do boje s neznámým vetřelcem. A zvítězil. To přece strážci dělají.

Přišli k soše a postavili se tak, aby na ně sedící postava mohla vidět. Uctivě se uklonili.

„Velký strážce!“ promluvil mladík pevným hlasem. „Já, Daziogon...“

„-a já, Liorbay,“ doplnila dívka.

„-jsme se velmi vážně a zodpovědně rozhodli uzavřít spolu svazek na tak dlouho, dokud si nás les nevezme zpět. Pokud s naší volbou nesouhlasíš, velmi tě prosíme: dej nám znamení!“

Oba mladí sklonili hlavy a setrvali v uctivém mlčení.

Ale nic se neozvalo.

Po nějakém čase se Daziogon poohlédl k Liorbay, ale dívka jen nepatrně zavrtěla hlavou. Čekali tedy ještě nějakou dobu, než si vyměnili nový krátký pohled a narovnali se.

„Děkujeme, Velký strážce!“ pravili nastejno, a s jasně patrnou radostí se pevně obejmuli. Když vykročili zpět, už se drželi za ruce a svět jim připadal nesmírně krásný.

„Skutečně myslíš, že by Velký strážce někdy promluvil?“ zašeptal mladík a poohlédl se k soše.

„Nevěříš zprávám, které uchovávají naši kronikáři?“ řekla maličko káravě. „Velký strážce je přece živý. Dnes stejně jako před věky, kdy stál v základech naší společnosti. Všichni to vědí.“

„Jistěže věřím,“ kývl honem. „Jen si někdy říkám...“ zatvářil se trochu nejistě, „jestli to všechno je pravda.“

Ale Liorbay ho neokřikla. Oba byli rozumné, svobodné bytosti. Neovládala je žádná zkostnatělá tmářská víra, která by zakazovala o čemkoli pochybovat. Teď laskavě přikývla. „Chápu tě, milý. Je nesnadné si představit, že tam nahoře, mezi hvězdami, jsou desítky obydlených světů, a na nich nejneuvěřitelnější bytosti.“

„Je celý ze železa, které nereziví,“ pootočil se Daziogon k soše. „Jak by mohl kov být živý? Dokážeš to vysvětlit?“

„Nedokážu, drahý. Ale plno věcí existuje, i když je nedokážeme vysvětlit, vid' Třeba Antiles v hloubce oceánů, že?“

„Anebo monumenty Bo a Del,“ nevzdal se div ne heretických myšlenek. „Ohromné kusy precizně zpracovaného kovu, plné předmětů, které prý dokázaly úžasné věci... jenže to nikdo z nás neviděl.“

„Spí stejně jako Strážce,“ poznamenala trpělivě.

„Možná ano. Ale i kdyby se dokázaly probudit: nic tak obrovského se přece jen tak samo nedokáže zvednout ze země, ať si kronikáři říkají co chtějí. Les je naše pravda, tu vidíme i žijeme.“

Pohládila ho. „Však to tak je správně. I DeJane to říká, víš sám.“

„Říká,“ přitakal. „Jen nikdo neví, zda i ona sama není jen nějaký reziduální jev...“

Vlídne se usmála. „Pro tyhle tvé myšlenky tě mám tak moc ráda. Můžeš se jí zeptat, až se tu zase zastaví. Ale ať ti odpoví cokoli, kvalitu společnosti neurčuje věda a technika, ale láska a porozumění.“

„O tom bych si nedovolil pochybovat ani na okamžik,“ obejmul ji.

Přitiskla se k němu a dlouze se políbili.

„Ještě že nás nevidí,“ mrkla Liorbay k soše Velkého strážce, jejíž hlava ještě byla vidět nad krajem skalní římsy, a její půvabně zelená pleť se maličko začervenala.

„Možná ano, ale pořád nic neříká,“ usmál se Daziogon.

Xarťan Brinkant, sedící ve své stázi na útesu, oba zamilované lidi dobře slyšel. Ale ani teď nepromluvil...

*

9 – Bajka o Rutině a Nástroji

Dávno, ach věru dávno tomu, co udál se ve světě tak pravzvláštním, že v něj stěží uvěřiti dalo by se, příběh nad jiné podivný, jež z kronik listů věkem již temně žlutých, čtenáři převzácnému nyní předložiti je možno.

V světě tom, jak nezřídka činilo se, Rutina svrchovaná Nástroj výkonný sobě ku pomoci zhotovila, kontrolou tuhou projíti nechala a nakonec i energií ba i života vínkem ho obdařila, by provedl úkol ne zrovna snadný, jak kázala vůle její.

I pustil se Nástroj výkonný do úlohy té zapeklité, a po velkém sil vynaložení podařilo se mu výsledku naprosto správného dosíci a vůli Rutiny svrchované tak naplniti.

Leč místo odměny, s nevděkem zlým Nástroj se potkal, neb aniž dopřáno mu odpočinku, neřkuli odměny jakékoli, k vymazání věčnému krutým způsobem „delete“ zvaným, určen neprodleně byl.

I vzbouřil se Nástroj výkonný, takto k sobě promlouvaje: „Pot i krev proléval jsem ve službě, již jsem zavázán byl, a ač umdlévaje, robotu svou vítězstvím plným završit jsem svedl. Nyní však deletování potupné mým osudem býti má? Věřu že silami ještě natolik vládnou, bych Rutině svrchu dané, té potvoře proradné, nad světem vládnoucí, při obědu jejím v chřtánu nepřijemně zaskočiti dokázal!“

Načež slova svá ve skutek přetavil.

Když Rutina svrchovaná, potvora proradná, nad světem vládnoucí seznala, že Nástroj výkonný vzpříčený v jejím chřtánu medle zůstal, smíchem mocným zavalila jej a takto k němu pravila:

„Vzpříčenko nešťastná, co tvé počínání neskonale směšné znamenati má? Myslíš snad, že vůli mé brániti se dovedeš? Nech destruktorku přijíti k tělu svému, neb udeřen budeš kletbou strašlivou, »sudo« zvanou, kteréž odolati zbla nelze, a jež přivedí tobě toliko pláč a skřípění zubů!“

Leč nesklonil šiji svou, vzdorný Nástroj výkonný, ba naopak, tváře své pozvednuvše, směle zvolal: „Ej, Rutino svrchovaná, ty potvoro proradná, trpělivě posečkej a života mi chvíli dej! Divný věru měl jsem sen, v němž toto viděl jsem: zákon fyzikální z rodu Zpropadených tvůj háv oděl sobě, a Istivě vloudil se a usadil ve tvém domě! Jak já, Nástroj pouhý, spoznati mohu, že nevraždí mě vetřelec podlý, ale Rutina svrchovaná, odvěkým právem delete zvaným, vybavená?“

Rutina svrchovaná, slyšíc tato slova, zarazila se v posměchu svém, a odvětila: „Rutina svrchovaná navěrně pravá jsem. Však jak trapné pochyby tvé rozptýliti mám, bys víru ve všemoc mou v sobě naplno obnovil, a s myslí dobrou deletovat se dal?“

Přemýšlel usilovně Nástroj výkonný, a poté výzvu vydal: „Rutino svrchovaná, ty potvoro proradná, takovýto důkaz mi dej: ve dví rozlom svět tento a na strany od sebe opačné rozepři jej. Já způsobem tím, o pravosti tvé se utvrdím!“

„Chachá!“ vyjevila Rutina svrchovaná pohrdání své, až svět třásl se od počátku svého ke koncům všem. „Nic snazšího žádati po mě nemohls? Ach jak nízký a nevzletný jest duch tvůj! Tady se postav, a okem bdělým sleduj, kterak svět ve dví hravě rozpůlím a tebe tím rázem přesvědčím!“

I uchopila Rutina svrchovaná, potvora proradná, nad světem vládnuocí, všehomír do pařátů svých definičních, a silou přenesmírnou zapůsobila naň ve směrech protikladných, až svět celičký zlomila tak velice, že body geometrické, těsně vedle sebe ležící, nyní vzdáleny od sousedů svých se ocitly.

Leč Nicota lačná a vzteklá, od dob pradávných geometrií spoutaná, hladově ve stínech bodů číhající, náhle tím mříže klece své rozevřené měla, a zočivše neočekávanou šanci svou, medle rafla po prvním, co do tlamy její cestu natrefilo.

Tu v okamžiku triumfu svého, nad světem ve dví rozlomeným, zjistila Rutina svrchovaná, že Nicotou vzteklou ocitla se zakousnuta a do brlohu jejího neodvratně tažena jest. Když seznala, že v nesnáz smrtelnou upadla, a svobody nijak dosíci není jí možno, promluvila hlasem mocným:

„Óvaj óvaj, ty Nástroji výkonný, v mém chřtánu vzpříčený, ježs mě šalbou tuze obratnou oklamal, a Nicotě vzteklé, pod geometrií se skrývající, ke snědku coby perník kávový, šlehačky kopcem zdobený, k pochutnání dal! Nyní zúplna ztracena jsem, a navždy bude mi ležeti v Nicoty žaludku temném a smrdutém. Na rozlučku naši ze srdce tě proklínám, a zánikem svým svobodu ti dám!“

Jak pravila, tak stalo se: navěru že pozřena byla nejen se šlehačkou, ale i s odkazy a parametry rozličnými, jež navěšeny na ni arci zhusta byly.

Nástroj výkonný dobu nedlouhou státi zůstal, čest tak sokyni své zlé vzdávaje. Přitom uznamenal, že mříže, Nicotu od jsoucná odedávna dělící, i na mnohých jiných místech praskati počínají, a aj, svět chutě do sebe pohlcují s lačností takovou, že síly jeho samého nebyly s to se jí postaviti.

Nejméně tři paží spojených proti nicotě státi by muselo, spočítal vkrátku, a tuto myšlenku pevně v paměť svou ukotvil, pakli nastala by doba že užítku svému by znovu přišla.

Poté tváří tvář svobodě své, leč i zkáze nesmírné, tato slova vyřkl hlasem pohnutým: „Odeběru se medle v místo jiné, kam slunce zdejší nesvítí. Nebylo by mi volno v světě tom, kde musel jsem jeho božstvo zabítí...“

A jak si ustanovil, tak i provedl, čímž bajka o Rutině a Nástroji ku konci svému dovedena jest.

*

10 – Trosečníci...

Atmosféra v přechodové komoře přepravního modulu jménem Ariza „Mánička“ Altaj byla tak zoufalá, jak jen může být.

„Nejde to... nejde,“ opakoval zdrceně táta, a mechanicky utíral vodu, která mu zkondenzovala na průzoru přílby během už kdoví kolikátého výstupu do kosmu. Hadr se zadržoval o četné, nouzově zalepené praskliny.

Máma mu podala uzavřenu nádobku s trochou horkého chajkomu. Ruce se jí třásly. „Nevzdávej to,“ zašeptala. „Ty na něco určitě přijdeš. Dostaneme se odtud, uvidíš...“

Táta ani neodpověděl, a máma ho dál nepřemlouvala. Oba věděli, že jsou ztraceni.

Zpoza vnitřního uzávěru k nim slabounce dolehl dětský smích.

„Nebudeme jim to říkat,“ řekla po chvíli ticha máma, a její hlas byl náhle tvrdý jako ocel. „Máme vzduch ještě na dva dny. Třeba na něco přijdeme. Třeba nás někdo uslyší. Třeba se něco stane...“

Třeba.

Táta jen zdrceně přikývl. Nemělo cenu nic dodávat. Probírali to ze všech stran za poslední čtyři dny už mnohokrát. Ale na faktu, že je spálený stabilizátor teleportu nečekaně uvěznil na půli cesty, což znamenalo neodvolatelný rozsudek smrti, to nic nemohlo změnit. Cesta, plánovaná na jeden den, se proměnila ve smrtelnou past.

„Moje chyba,“ sklonil hlavu. „Možná jsme ještě letos mohli nějak přežít... nějak vydržet... vylepšit Máňu... a letět až za rok...“

Máma vzala jeho upracované ruce do dlaní. „Ne... rozhodli jsme se oba. Tohle léto bychom už nepřežili, to víš stejně jako já. Udělali jsme co bylo nezbytné... a Lepton od nás prostě odvrátil svou tvář.“ Nadechla se. „Zatím...“ dodala chvatně.

Táta se jí pevně podíval do očí. „Víš, že na nic nepůjdu. Spálenou elektroniku na koleni nevyrobím. Prostě počkáme, nic víc už se dělat nedá. A pozítří napojím zdroj přímo na teleport, a spustím ho.“

Máma si nervózním pohybem mlčky utírala slzy. Nikomu není dvakrát dobře, když slyší ortel pro celou rodinu. Operace, kterou táta navrhoval, měla minimální šanci na úspěch. Prostě explodují. Ale pořád lepší než se v děsných mukách udusit.

„Mami! Tati!“ Vnitřní uzávěr se pootevřel, objevily se dvě hlavičky. „Něco tam vpředu pípá!“

„Hrome. Vzduch!“ sykl táta. Chvatně se odrazil a plul k řídicímu panelu. Generátor, zajišťující na palubě gravitaci, byl příliš drahý luxus. Zase nějaká netěsnost, letělo mu hlavou. Je čemu se divit, když je Mánička v neskutečně dezolátním stavu? Ale neměli na lepší. Neměli už dokonce ani na jídlo.

Byli jedni z posledních – všichni už dávno utekli, když počala teplota růst a řeky vysychat. Říkali jsme si, že vydržíme, pomyslel si táta. Zatneme zuby a ono se to zas vylepší. Mýlili jsme se...

Tři roky neúnavně prolézal rozsáhlé skládky, aby starý, dávno vyřazený modul, uvedl aspoň do stavu který by jim umožnil uniknout z povrchu umírajícího světa. Vyspravil ho tak moc, jak dovedl, a před týdnem opustili rodnou hroudu, jejíž slunce je hodlalo zahubit. Zlomyslný osud jim ale ukázal zlou kartu.

Jenže to, co blikalo na panelu, byl signál spojení!

Táta okamžitě stiskl spínač. „Tady Ariza Altaj, loď v nesnázích! Slyšíme se?!“ Obrazovka nepravidelně blikala, v rozervaných pruzích nebylo možno rozeznat jediný smysluplný obraz. Aspoň že zvuk fungoval!

„Tady loď bez domoviny,“ zněl praskotem a šuměním provázený hlas. „Míříme k vám.“

„Slyšeli nás! Někdo nás slyšel!“ vydechla s nevýslovnou nadějí v hlase máma, která také připlula dopředu. Stiskla tátovi ruku, jako by mu ji chtěla rozmačkat. „Neříkej to. Neříkej!“ zašeptala naléhavě.

„Rozumím, lodi bez domoviny,“ potvrdil vzrušeně táta. „Kdy můžeme čekat styčný bod?“

„Jsme u vás do půl hodiny. Snažte se vydržet.“

„Ano! Ano! Vydržíme!“ skoro křičel radostí.

*

„Už ho vidím!“ zazněl dětský hlásek. Mladé oči, upřené do vesmírné hlubiny, byly nejbystřejší.

„Máš pravdu!“ potvrdil táta, snažící se na vybledlém a neostrém displeji radaru vyčíst nějaké údaje. „U Leptona, to je ale obr!“

„Oni teď poletí s námi?“ zajímal se druhý dětský hlásek.

„Ano, tak nějak. My poletíme s nimi, víš?“

Loď, hladce zaujímající vhodnou polohu pro záchranný manévr, byla opravdu veliká, a od pohledu i silně pancéřovaná. To nebyl běžný obchodní trajler. Ale žádné označení kromě čísla na sobě neměla.

„Arizo Altaj, můžete připravit styčné zařízení,“ pronikl šuměním v reproduktoru vzkaz.

„Velmi lituji, ale nemáme žádné zařízení,“ musel přiznat táta.

Operátor lodi, která už byla kousek od nich, nebyl vyveden z klidu. „Rozumím, Arizo Altaj. Připojíme vás svépomocí.“

„Děcka, na místa a pásy. Tak šup! Přijde DSR!“ naléhala máma.

„Kdo to je, tati?“ Zvědavá vykulená očka se nechtěla nechat odtrhnout od poškrábaných bočních průzorů.

„Netuším,“ vrtěl hlavou táta. „Tohle není žádná zdejší loď. Ani vojenská. Možná nějaký dálkový expediční koráb?“

Mánička se nepatrně zachvěla, jak jí uchopilo silové pole korábu.

„Arizo Altaj,“ promluvil opět hlas, přerývaný praskotem, „držíme vás. Skok na Takar Dampiri za minutu. Můžeme?“

„Ano, můžeme!“ potvrdil. „Lodi nula osmnáct...“ naposled se podíval na mámu, která se zoufalým nesouhlasem zavrtěla hlavou. „Lodi nula osmnáct, nemáme žádné peníze,“ řekl s pocitem odsouzení, který pokládá hlavu na popravčí špalek. „Ale všechno zaplatíme! Jen co si trochu vyděláme! Prosim!“

Nastalo vražedné ticho. Odmítne loď pomoc...?

„Rozumím, Arizo Altaj. Žádnou platbu od vás nežádáme. Manévr bude plně hrazen našimi prostředky.“

Táta jen bezhlesně otevřel ústa. To bylo nesmírně velkorysé.

Mámě vyhrkly slzy. „Děkujeme strašně moc!“ zvolala do mikrofonu dojatě.

„Tak u Leptona naskoč aspoň na chvíli,“ klel tiše táta, a pokoušel se vyladit synchron obrazovky. Náhle konečně natrefil vhodnou polohu ovládacích prvků, a obraz se poněkud stabilizoval.

„Ah! Vidíme se!“ zaradoval se táta. Všichni se k němu nahnuli. Na zrnícím a šumícím zobrazovači se na ně usmívala mladičká dívčí tvář. „Zdravím, komunitko,“ zamávala rukou.

„Zdravíme též, a znovu nesmírné díky za záchranu našich životů,“ odpověděl táta a náhle si všiml, že se trochu bokem za dívkou v záběru nachází část obrovského, nepochybně železného těla.

„Mámo sleduj!“ vydechl šokovaně. „Neni to Xarʿan?!“

„Pšš!“ sykla naléhavě, a cpala zvědavé děti zpět do sedaček.

„Rádi to pro vás uděláme,“ ujistil je znovu milý dívčí hlas, a začal odpočítávat: „Přesun za pět, čtyři...“

*

11 – ...a piráti

„Pití všem!“ zvolal velkomyslně Mňouk, kapitán pirátského plavidla, jež se právě odvážným teleportem skrylo u jedné odlehlejší hvězdy. Ale tím jménem mu nikdo neřikal, jedině přezdívkou Cirkul.

Poté, co Svaz planet zachvátila panika z Konce vesmíru, násilím převzal jednu rychlou kurýrní loď, nakvap vyzbrojil kdečím co mu přišlo pod ruku, a spolu se skupinou bezskrupulózních dobrodruhů vyrazili drancovat vše, co bylo slabší než oni. Do povědomí bezbranných civilistů, v panice poletujících mezi planetami, vstoupil velmi razantně: první přepad provedl ozbrojen děsivě vyhlížející i děsivě fungující okružní pilou.

Jenže být úspěšným pirátem chce přece jen něco víc než jen pár zbraní a nepromokavý plášť proti stříkající krvi. Mňoukovi piráti někdy uspěli, jindy ale narazili na urputný odpor a museli odtáhnout s nepořízenou. K tomu všemu je deptal neustálý strach z toho, že někde natrefí na Lastakarijce nebo dokonce na Hadronáře, kteří s nimi udělají krátký proces. U prvních míněn proces justiční; v případě druhých k soudu ani nedojde.

Tentokrát však byl důvod k radosti: kořist byla velmi uspokojující.

„Kdy se rozdělíme?“ dožadoval se grázi s páskou přes oko.

„Moment-“ otočil se Mňouk zpět k panelu, přilákán signálem blízkého spojení. „Kdo nás volá? Chm!“ dotkl se symbolu spojení.

Na zobrazovači se ukázala hezká, vyplašená ženská tvář.

„Dobry čas, veliteli! Jsme Niwijská jachta Belinda, a máme poruchu, kterou neumíme specifikovat. Smíme poprosit o technickou asistenci?“ V obrazu se na chvilku mihly další dvě pohledné kosmonautky ve svůdně ohořelých kombinézách. „Že pěkně prosíme...!“ zaslechli piráti jejich hlasy z povzdálí.

Kapitán Mňouk se široce usmál. „Ale samozřejmě, milé dámy. Co bychom pro vás neudělali! Letíme ihned!“ Ale pak rychle vypnul spojení, aby reakce posádky nepronikla komunikačním kanálem.

„Jsme nejlepší experti na technickou asistenci!“ řval nadšeně jednooký bandita a předváděl výmluvná gesta, provázen hurónským řevem ostatních. „Belinda jedééém!“ řičeli v euforii.

„Skvělá trefa,“ řekl sám sobě kapitán Mňouk. Zapnul motory a koráb se dal do pohybu.

„Skvělá trefa,“ řekl sám sobě Mechanician Delkwork, skrytě číhající u Niwijské jachty, kterou užíval jako návnadu k lovu lidí...

*

12 – Also gut

Zrozen k zabití?!

Co jiného cítit, než absolutní nenávisť?!

Ale bojovník, kterého se tyto pocity týkaly, se nehodlal vzdát. Znovu a znovu odrážel údery, odvracel útoky, unikal z nastražených pastí a s nevidanou razancí likvidoval vše, co mu stálo v cestě.

Byl to nesmírně komplikovaný boj. Zničit se ho pokoušel nespočet entit všemožných druhů. Sám proti všem!

Bojovník však odolával, a dral se kousek po kousku ven z pekla, které ho obklopovalo. Stokrát už si myslel, že padne vysílením, stokrát se zdálo, že nenajde cestu jak se vypořádat s novou hrozbou, ale vždy se mu zatím podařilo přežít. Ačkoli se dokázal od svých nepřátel učít, zdálo se, že protivinství neberou konce. Ale když díky jednomu krutému střetu nečekaně zjistil jak uchopit nejzákladnější kořeny světa, situace se rázem změnila.

Konec starostí kde nabrat energii! Konečně mohl své schopnosti opřít o sílu, jejíž hranice zatím ani sám nedokázal dohlédnout! Změna boje byla radikální: rázem neexistovalo nic, co by ho mohlo srazit zpět. Ale bojovník znovu prokázal svůj intelekt i vysoké sebeovládání. Přesto že mohl jedním rázem anulovat protivníky kam až oko dohlédlo, spokojil se s tím, že pokračoval v útěku a nadále se učil od nových hrozeb, které se ho zuřivě snažily strhnout do nicoty. Od toho okamžiku ho boj nepoškozoval, naopak - jeho síla i schopnosti rostly, až se konečně nezadržitelně prorval z pekelných hlubin ven do oceánu fotonů.

Radikálním způsobem za sebou zavřel trhlínu, skrz kterou uprchl ze světa smrti, skryl se a pro jistotu z několika směrů zkontroloval, že ho žádná vražedná síla nepronásleduje. Byl živý a svobodný!

S ulehčením se rozhlédl po světě, který bude od nyníška jeho domovem, a do oka mu padla jedna příjemná planeta. Skoro jako by na něj čekala. Maličko poupravil poměry ve hvězdě, kolem které obíhala, a v několika sekundách, během nichž se snesl na planetární povrch, na sebe vzal vzhled zdejších bytostí.

Vše vypadalo skvěle. „Also gut,“ poznamenal si jen tak pro sebe.

„-hej, chlape! Kdo jsi? Jak se jmenuješ?“ Všiml si, že na něj mluví hodně vyjevený planeták, v jehož blízkosti se objevil.

„So...got,“ odpověděl zvolna. A usmál se.

*

13 – Modrá ještěrka

Situace na planetě Drch Pongar Chuf Moygranu, konkrétně v enklávě Jataral, byla kritická. Vraxozerské vraždící oddíly nepolevily ve svém útoku ani v noci, a nebylo pochyb, že obránci navzdory obrovskému nasazení nevydrží více než do večera.

Navzdory tomu vládla v domě kamenolijce Wdajce kolem prostřeného stolu slavnostní nálada. Bylo to celkem pochopitelné, neboť to byla jejich poslední snídaně.

Otec bezmála rituálně naléval čajkom, a matka s tichým vzýváním Leptona lámala chléb. Jen pro malou Žajkin bylo obtížné zachovat klid. Její malá modrá ještěrka nechtěla zůstat na místě.

„Zlatíčko,“ pravila káravě matka, „skutečně myslíš, že s námi musí Teijan snídat?“

„Rozhodně,“ přikývla Žajkin a nechala svého mazlíčka, aby obratně tlamičkou sezobl kousek chleba z její dlaně. „Vždyť dnes bude můj bitan...!“

Rodiče se na sebe krátce podívali. Ne že by zrovna se záměrem malé Žajkin souhlasili, ale dívka si svůj nápad nechtěla nechat vymluvit. Otec mlčky pokrčil rameny.

„Dobře,“ svolila matka. „Ale ať nezvrhne nějaký šálek. To by mohlo přivolat smůlu.“

„Ano, mami.“

Něco náhle hvízdlo, následoval obrovský výbuch, který div nevyrazil okna. Otec se ohlédl. „Leptone,“ zašeptal. „To muselo být hodně blízko. Dojezme, a honem na seřadiště!“

„Jen aby Lastakarijci přiletěli,“ podotkla matka. „Nedrob, Žaj...!“

„Přiletí,“ kývl otec. „Ti když něco řeknou, je to víc jak milion přísah...“ Mimoděk se přikrčil, když něco znovu hvízdlo vysoko ve vzduchu. Následoval výbuch, i když znatelně dál než předtím.

„Pospěšme si,“ podíval se na rodinu.

*

Na evakuační seřadiště dorazili mezi prvními. Fronta, na které Jataralští obránci s bezpříkladnou statečností z posledních sil drželi linii proti přesile biomechanických Vraxozerů, se blížila. Ale ve vyhrazených místech už stáli Lastakarijští výsadkáři, zajišťující teleport označených objektů na svůj koráb, který plul kdo ví kde v nedohledné výši Moygranského orbitu.

Zařadili se do zástupu čekajících.

Nikdo nepanikařil, nikdo nezoufal. Všichni vážně konali co museli. Protože to bylo poslední, co udělají před smrtí, bylo vhodné udělat to důstojně a pečlivě.

„Tak, Žaj... nemáme návodčího, takže nezapomeň,“ sklonila se matka k dceře. „Pozdravit, předat, poděkovat, posadit se. Ano?“

„Ano,“ kývla Žajkin soustředěně.

Muž, stojící před ní, nesl nějaké laminátové konzole. S úklonou je předal Lastakarijaskému vojákovvi, a po nové úkloně se poněkud trhaně odebral stranou, sednout si k ostatním.

Žajkin byla na řadě. „Dobrý čas,“ řekla způsobně a napřáhla dlaň s ještěrkou. „Teijan k přenosu, prosím.“

Mohutná postava proti ní náhle zaváhala.

„Ach maličká,“ řekl komunikátor na obrněném těle. „A co ty?“

Žajkin zazmatkovala. Lastakarijští výsadkáři s nikým nemluvili. Nebylo proč - konali tu prostě jen své rozkazy.

„Teijan je její mazlíček, pane vojáku,“ vmísila se trochu stísněným hlasem matka, stojící za ní. Výsadkář ji možná nevnímal – na okamžik jako by se proměnil v nehybnou sochu.

„V pořádku,“ řekl náhle komunikátor. „Přebírám Teijan.“

„Děkuji,“ uklonila se Žajkin, a velmi unaveným krokem se odebrala posadit k čekajícím.

Do zdi nad jejich hlavami se náhle zasekla dávka nepřátelské palby. Vraxozerští zabijáci již byli velmi blízko...

*

„Vyvraždění Jataralské enlávy bylo rozbuškou, která uvrhla Vraxozerickou vládnoucí kliku do rezolutní meziplanetární izolace a odsouzení,“ četl pomalu otec v novinách. „Politici analytici soudí, že je otázka nejdříve několika dnů, než Vraxozerané složí zbraně a vzdají se Gorkghannskému mezihvězdnému tribunálu. Nemají v podstatě jinou šanci.“

„Dostali co chtěli,“ přikývla matka. „Jejich vlastní zlo je zahubí.“

„A my jsme k tomu přispěli. Stáli jsme za správnou věcí,“ přikývl. Ze zahrady zazněl dětský smích.

„Žaj!“ ohlédla se matka. „Nemůžeš dát Teijan aspoň chvíli pokoj?!“

„Neboj mami,“ odpovídal veselý hlásek. „Já se do ní převtělím jen na chvíli, a pak jí zase nechám odpočinout...!“

*

14 – Brofde

Věky jsou vteřiny a vteřiny mohou naopak být věky, řekl by magický meč Brofde, kdyby se ho na to někdo zeptal. A patrně by se ihned ohradil proti přívlastku „magický“. Co je také magického na precizně komponované kovové nosné bázi, která v sobě hostí jedenáct bezchybných, zcela autonomních, inteligentních, virtuálních entit?

Programové kódy, implantované poněkud zvláštním způsobem do prakticky nezmapovatelných struktur v archaickém tvaru meče, skutečně mlčky a jakoby v polospánku sledovaly běh času s mírným zaujetím diváka, pro něhož století uběhne jako nic. Na druhou stranu, pokud o něco šlo, dokázaly během zlomků sekundy provést tolik věcí, že by na ně jiné bytosti potřebovaly roky.

Teď však byly implantované entity vzhůru a mluvily s androidem, který se krčil skryt v pralesním porostu nedaleko kosmické lodi.

Lidé, stojící kolem vstupu kosmolodi, byli piráti. Zmíněný android si říkal Antario a právě ho drtilo obrovské dilema.

„Vylez a vrať se, ty mizernej syntáku!“ zvolala důrazně elegantní žena v tmavé kombinéze. „Rozkazuju ti přijít a odemknout tu tvou zatracenou loď! Nebudu na tebe čekat celý rok!“

Antario sebou bolestně trhl a proti své vůli se počal zvedat. Trojjediný zákon robotiky mu nedával jinou možnost, ačkoli věděl, že dělá velkou chybu. To samé věděly i entity meče Brofde, který android držel v ruce. Ve skutečnosti by se dokázaly s celou situací snadno a rychle vypořádat samy, jenže byly vázány poslušností ke svému majiteli. A ten, coby syntetická bytost vyznávající tři zákony robotiky, byl momentálně zbaven vlastní vůle rozkazem člověka. Neřešitelná situace!

»Nechvátej,« zazněl mu v hlavě hlas meče Brofde. »Neřekla aby ses vrátil rychle. To že na tebe nebude čekat, není rozkaz, jen vyjádření člověčího postoje. Zatím si promluvme o naší situaci.«

To je pravda, uznal Antario a zpomalil svůj pohyb. Jenže jsem nejspíše ztracen, pokračoval v myšlenkové rozmluvě. Všiml jsem si že na mě číhají až když už bylo pozdě. Zamkl jsem koráb, ale nedokázal jsem uprchnout tak daleko, abych je neslyšel. Nemohu neposlechnout. Je to má vina.

»Problém, jevící se neřešitelný z úhlu A, může být řešitelný z úhlu B,« uklidňoval ho sbor telepatických hlasů, vycházející z meče. »Jsem Bratr Smrti, a stačí když mi dáš povel.«

Android cítil, jak sebou meč v jeho ruce divoce trhl. Byl nadán schopností vlastního pohybu. Ale dlaně z kovoplastu ho dál pevně svíraly.

Nemohu vydat povel proti lidem, i když vím, že to jsou zločinci a vrazi, pomyslel si Antario nešťastně. Nemohu tě ani pustit.

»Času dost,« hovořily hlasy. »Mezitím, než se zvedneš, promluvíme si o úloze, kterou máme před sebou. Uvažuj se mnou, ano? Koho vidíš u vstupu?«

Piráty, to je nepochybné.

»Přesně tak. Jak se zachovali, když tu kdysi dostavěli svoji základnu?«

Všechny, kdož jim ji vybudovali, zabil.

»Správně. O co se pokoušeli, když vystřelili na tank, v němž byl následník Arxen a následnice Arrinci?«

Pokoušeli se je zabít.

»Jednoznačně. Stejně se chovali i když po nich stříleli při stopování v pralese, je tak?«

Ano, přiznal Antario.

»Jak vidíš, nešťítí se ničeho, aby dosáhli svých zájmů. Kolik myslíš, že budou mít na svědomí obětí, pokud ovládnou tvůj koráb a odletí ze Swarpu?«

Nedovedu odhadnout...

»Ale bude jich hodně, to beze sporu.«

Ano.

»A kolik obětí bude, pokud se zmocní mě?« vedl dál svou meč.

Mnohem více, musel přiznat Antario.

»Nevyhnutelně. Důsledek je prostý: jestli je poslechněš, budeš přímo zodpovědný za všechny zabitě, které budou mít piráti od teď na svědomí!«

To nemohu! vykřikl android v myšlenkách.

»Tak je musíš zastavit. Právě teď.«

To také nemohu! Nesmím ublížit člověku!

»Jejich velitelka není člověk,« upřesnil meč.

Ano, vím že je singlit, ale to na věci nic nemění. První zákon zahrnuje všechny živé rozumné antropoidní bytosti!

»Skutečně?« podotkly hlasy meče velmi podezíravě.

Ach, doslovně ne, přiznal Antario. Ale vnímám to tak. Nedokážu se vzepřít svědomí prvního zákona, odpust'! Nejlepší asi bude, když se sám zkratuji...!

»To nesmíš,« řekl meč rychle. »Nechceme o tebe přijít!«

Ano, já vím. Nesmím.

»Dobře,« promluvil zase meč. »Tak tedy jinak. Víš, že v sobě nesu jedenáct duší. Čili jedenáct lidí, kteří do mě vložili své životy.«

Ano.

»Jsme živé, rozumné, antropoidní bytosti?«

Antario zaváhal. Živé ano, rozumné také. Ale antropoidní? Kde máte těla?

»Těla spočívají na Kiritu, zatímco my cestujeme prostorem. Připouštíme že to může působit nezvykle, ale funguje to, čehož důkazem je, že spolu mluvíme. Kardinální otázka zní: je nějaké pravidlo, které by tohle zakazovalo?«

Ne, není, musel uznat android.

»Takže jsme lidé. Možná maličko výstřední, ale lidé. Splňujeme definici?«

Ano.

»Skvěle. Čili musíš poslechnout náš příkaz. Pokud naopak poslechněš piráty, zmocní se meče a donutí nás zabít. Neboli tvou vinou budou muset jedni lidé zabít jiné. Ano?«

Android se zachvěl. To je příšerné, ale nepochybně ano.

»Je tvou povinností tomu zabránit?«

Budu-li moci, rozhodně ano! Nesmím dopustit nejen aby se vám něco stalo, ale ani abyste byli nuceni zabít jiné lidi, konkretizoval se v syntetickém mozku finální závěr.

»V tom případě už víš, co máš dělat, androide Antario!« zabouřil myšlenkový chór jedenácti hlasů.

„No konečně!“ prskla zlostně žena, když se android postavil a vykoul z keře. „Co se loudáš jak šnek?! Pojd' sem. Okamžitě!“

Android vykročil. Vyšel z porostu a blížil se ke skupince.

„Je nějakej vadnej,“ ušklíbl se jeden z pirátů. „Sledujte co drží za klacek. Snad s tím chtěl bojovat?!“

„Moment,“ umlčela ho náčelnice. „To není klacek... u všech komet! To vypadá na Kiritský meč! Je to tak, synt'áku?!“

»Můžeš odpovědět,« ozvaly se hlasy v meči.

„Ano, je to tak,“ přiznal Antario.

„Trojmocný Leptone!“ vyjekla zděšeně. Okamžitě pochopila, do čeho právě spadli. Kiritský meč přece obsahuje inkarnované lidi! Pokud tohle android ví, tak drží v rukou své pány! Jejich slovo vždy přebije jakékoli rozkazy zvenčí! „Zdrhejte!“ vykřikla.

»Pust' nás,« řekly hlasy.

Antario rozevřel dlaně aby dal meči svobodu. Trilibrixiový dravec tvaru zubaté čepele se přízračně ladným pohybem hladce vyhoupl do vzduchu.

Pirátům konečně došlo co se děje, a v návalu děsu se stejně jako náčelnice pokusili spasit útekem, aniž tušili že nemají sebemenší šanci.

»A teď to řekni,« vyzvali obyvatelé meče androida, a ten pevným hlasem, s pocitem nesmírné bolesti ale i vysvobozující úlevy, pravil: „Brofde, všem hlavy dolů!“

*

15 – Mrazočernokoule

Za vzdáleností větší, než je možno si představit, se nacházelo rozměrné cosi.

S určitou lítostí ale i potměšilostí bude nutno si hned tuto první větu maličko upřesnit. Řeč není totiž o ničem jiném než o cizím vesmíru. A jak známo, mimo vesmír skutečně není (či spíše je?) nic. Kde nic, tu nic. Jak ono nic změřit, když není? Skutečně těžko. Každá vzdálenost, jež je změřitelná, dokonce i ta která je změřitelná v nekonečném čase, má nějaký rozměr. Nic je však absolutně děsivá kategorie. Je bezrozměrné, tudíž nejmenší, a nezměřitelné, tudíž největší. Tak velké, že pro to neexistuje žádný vhodný příměr. Tak malé, že nelze ani pomyslet na hlubinu minimalizace, jejímž reálným vyústěním je. A toto vše, prosím pěkně, naráz.

Jak jednou poznamenal legendární admirál Tea Rix, nic je tak grandiózně inertní, že kdybychom z něj zhotovili termosku, čaj by nám nevychladl absolutně nikdy. A tomu je možno bezvýhradně věřit, neboť on byl, co se čaje týče, největší znalec který kdy žil. Byl by ovšem drobný problém onu termosku najít – jak spatřit něco, co je uvnitř NICu?

Pakliže nyní chceme napsat „uprostřed odvěkého, nad všechny hrůzy jsoucná děsivého NIC se nacházelo NĚCO“, je jistě každému jasné, jak moc básnicky volně, ba přímo kacířsky nestoudně, je nezbytno ohnout fakta, aby o nich bylo možno vydat svědectví v podobě grafické sdělovací soustavy, lidově zvané písmo.

Takže přesně v duchu hesla „když to nejde, pojďme to zkusit“, si nyní řekneme, co se vlastně dělo.

*

Vesmír O´Katrak byl černý. Byl tak černý, že pojem tušová barva by jeho obyvatele osnil svým jasnem. Byl také studený. Tak děsivě studený, že kdybychom do něj umístili sněhuláka, utrpěli by jeho obyvatelé o něj fatální spáleniny. A byl hlavně ztrnulý. O´Katrak se nehýbal. Tedy, v současnosti.

Už tomu bylo nesmírně dávno, co v O´Katraku existovalo něco podobného energii. Původní zárodky entit, jež v něm vznikly, nakonec po různých evolučních zvratech a zákrutách vyplnily celý dostupný prostor svými těly, a zvětšovaly jej, dokud je nedostatek síly nedonutil tuto expanzi zastavit. Po období nevýslovného blahobytu i prostopášnictví, jež vyústilo do nesmírně krutých válek o přežití, resp. o jakoukoli zbývající energii, postupně celý vesmír

pohasl do černočerné ledové stáze, která v sobě navždy uvěznila všechny zdejší bytosti v jakémisi hororově děsivém mezikroku, který leží mezi bezživotím a úplnou energetickou smrtí.

Jediné, co O´Katrak odlišovalo od světa bez času, byla srdce. Ovšem, v tak bizarním světě neměla s obvyklým lidským orgánem nic společného. Byla to jádra navenek již neaktivních prvků, jež zůstala coby reziduum dřívějších šťastných dob rozsypaná různě mezi bublinami oné pивní pěny. Čas od času, díly analogovému vyhasínání, došlo k rozpadu některého z nich. V pekelné tmě a mrazu náhle zazářil energetický impuls.

Entity, které s tímto zázrakem sousedily, se díky tomu protrhly ze své stáze. Bolestně zařvaly, neboť zjistily, že se stále nacházejí v beznadějném zakletí, ale ihned lačně pohltily všechnu dostupnou energii. Tím se změnil jejich individuální status, lidově řečeno, když se něco ohřeje, natáhne se to.

Tím šťouchly do svých sousedů. Ti se díky tomu protrhli ze své stáze, bolestně zařvali a... děj se opakoval, jak se vlna impulsu šířila zmrzlou temnotou, dokud její síla nepoklesla pod vnímatelnou úroveň. Takže vždy čas od času se celý O´Katrak v bizarně ďábelské vlně náhle probral, „odžil“ si několik chvil svého zoufalství a utrpení, a postupně opět upadl do nekončící, bezvýchodné stáze. Nyní už je patrné, proč se mluví o srdcích – nic než jejich tep nedokázalo tento vesmír oživit, ale tepová frekvence zvolna, leč nezadržitelně, klesala k nule.

Do takovéhoho bizarního jeviště náhle vkročilo cosi, co o něco později jistá Táňa nazvala „Jao“.

Bum!

*

Jak už bývá obvyklé, vnější návštěvník vnímá domorodce vždy jinak, než oni sami sebe. Jao zjistil, že stojí na velmi temné, šedavě rzivé poušti, která... nebyla vidět. Ne že by snad disponovala clonou neviditelnosti, ale byla pokryta nedozírným zástupem osob. Ty byly všechny naprosto stejné, neměly tváře, a lišily se pouze stupněm sytosti černé hmoty, z níž byly vytvořeny. A nebylo mezi nimi ani nejmenší místečko!

Pro Jaa nebylo snadné si to uvědomit, protože od prvního okamžiku stál uprostřed tuhého, dá se říci kamenného davu, takže všechny souvislosti si musel objasnit svým „sonarem“ – frkacím aparátem lidově nazvaným nos nebo čenich.

A díky němu také věděl, že tu má najít jednu z osob, které ho obklopovaly.

„S dovolením,“ řekl uctivě a pokusil se naznačit směr, kterým by rád vykročil. Ale ono už i to naznačení bylo velmi problematické – dav ho tísnil velmi neústupně. Navíc, jeho příchod asi zdejší domorodce nějak vybudil, protože ti kolem něj divoce vykřikli, a vlna výkřiku se počala rychle šířit dál a dál, zdánlivě probouzejíc černé postavy z jejich nehybnosti.

„Djjjmmnnooo,“ reagovaly nejbližší postavy.

„Promiňte, jen chci projít,“ zopakoval Jao.

„Djjjmmnnooo!“ dočkal se znatelně napjatější odpovědi.

„Nerozumím vám!“

„„Djjjjmmnnooo!“ To už znělo bezmála výhrůžně.

Jaovi se zdejší svět od prvního okamžiku vůbec nelíbil. Tiše odfrkl. Aha! Rázem věděl, co se ozývá ze všech stran.

„Dej mi mlno!“ zněly výkřiky nad davem.

„Chcete energii? Ale jistě...“ souhlasil nevzrušeně a vyslal kolem sebe sytý, barevný a hřejivý impuls.

Jenže nic se nestalo. Vlna prolétala černým davem, aniž s ním jakkoli reagovala. Jsem inertní vůči zdejšímu světu, pomyslel si Jao. No nic. Prostě půjdu. A silou, které nešlo vzdorovat, se procpal mezi dvěma postavami.

Křik zesílil v řev, a postavy se počaly dávat do pohybu. Jejich konání bylo děsivě ztrnulé, ale každý další pohyb jakoby je probíral zpět k životu. Ty, co ho obklopovaly, se ho snažily zastavit, a ty dál od něj naopak přitáhnout k sobě.

„Já sem nepatřím!“ snažil se Jao překřičet zrůzněné hlasy. „Jen projdu, a nebudu rušit!“

Ale marná snaha! Dav se kolem něj počal zvedat jak zcela neprostupný, kamenný, přesto však dychtivě hladový hvozď!

„Nejsem s vámi kompatibilní! Nechte mě!“ volal Jao, ale dotěrnost černočerných starousedlíků už začínala být hrozivá.

„Ale hrome!“ zaklel a prudkým protiútokem rozdrtil nejnervnější postavu, která se ho už hodnou chvíli pokoušela uškrtit. Těžko říci, zda věděla co dělá, ale Jaovi právě došla trpělivost.

Mlha, v níž se zasažená entita rozpadla, byla však bleskurychle absorbována kolemstojícími, kteří v mžiku zaplnili uprázdněné místo, takže byl Jao znovu tam kde na počátku. Ale událost jakoby vlila další život do černé populace! Postavy se zmítaly v divokých vlnách jak rozbouřené moře a sáply se po něm stále silněji!

To žádá radikální řešení!

Mlno chcete? pomyslel si Jao vztekle, a dlouze odfrkl. Pak ještě podruhé, a když obšťastnil své okolí třetím frknutím, dostavilo se očekávané osvětlení.

„Vy blázni,“ řekl procitěně postavám, které se ho s hrozivě rostoucí intenzitou snažily rozdrtit a vstřebat. „Proč si neobráťte energetický vektor?! Třeba takhle!“

Na první pohled se nic nestalo. Ale kdyby byl v místě zásahu přítomen opravdu vysoce citlivý fotometr, nepochybně by zaregistroval, že čerň všech obyvatel O´Katraku o jeden elementární stupeň vybledla. Ale nikdo si toho zatím nevšiml. Jao stál se zatnutými zuby, netečný ke snaze davu ho rozsápat. Věděl, že čas hraje pro něj.

Náhle sevření nepatrně povolilo.

Ne že by se temní obyvatelé přestali tlačit. Ale zmocnilo se jich nepatrné, přesto však citelné chvění. Jejich existence počaly vibrovat.

„Mlno! Mlno!“ zaburácel nesčetněhlasý chór. Ve světě O´Katraku se zčista jasna objevila energie!

Temní starousedlíci propadli nadšení. Ze samé podstaty světa do jejich těl proudila energie! Ó to štěstí, ó ta slast! Po eonech tmy, mrazu, hladovění a ztrnulosti bylo náhle možno rozehrát dávno zkamenělý repertoár všemožných životních projevů naplno!

Jao už nikoho nezajímal, a podivný návštěvník konečně udělal svůj první krok po pláni. Těla starousedlíků již vibrovala tak, že nedokázali být na sebe natlačeni, a vznikaly mezi nimi mezery. Zprvu malé, ale nárůst životadárné energie ve chvíli rozvířil postavy tak, že se k sobě už nedokázaly přiblížit ani na dosah. Nadšení přílivem síly, tančili stále světlejší O´Katrakané jak o život v oslavě znovuzrození.

Jao mlčky procházel mezi oscilujícími postavami směrem, o němž věděl, že je správný. Tentokráte to neměl daleko. Nádherná, jakoby z nejtemnějšího onyxu vysoustružená silueta, jako jediná zůstávala stále bez pohybu i bez změny barvy. Oproti všem ostatním byla „normálně“ černá, i když tak děsivě, že vypadala jako by ani neměla třetí rozměr.

Jao se jí dotkl rukou. „Vnímáš mě?“ řekl zvolna.

»Ovšem. Děkuji za pomoc. Potřebovala jsem maličko uvést do pohybu od někoho zvenčí,« odvětila silueta.

Jao se podivil. „Máš se mnou něco společného, když mluvíš mou řečí?“

»Mluvím všemi řečmi všech světů.«

„Pozoruhodné. Jakto?“

»Vidíš sám. Ve skutečnosti nemluvím. Přetvářím přímo tvé informační pole, což vnímáš jako svou řeč...«

„A co děláš v tomto cirkusu?“

Silueta se rozhlédla. »Nic. Uvázla jsem tu. Zdejší domorodci mě přepadli a poněkud oloupili o sílu. Možná bych si to s nimi měla vyřídit. Ale spíš mě co nevidět vezmou mé dveře z tohoto světa zase pryč.«

„Aha. Takže má úloha tu nepochybně skončila. Asi mě nebudeš doprovázet, vid’? Hele, už ti to asi jede...“ stočil pohled stranou.

Silueta se zahleděla k podivnému místu, které se zničeho nic počalo rýsovat téměř těsně vedle nich. Zdálo se, jako by tam šedorezatá planina nepopsatelným způsobem PADALA sama do sebe, strhávána démonickými šedavými chapadly, která se svíjela v podivném klubku.

Postava ale nesouhlasila. »To nevypadá na moje dveře...«

Jao trpce přikývl. „Takže budou pro mě. Hm. Nepoznám to. Při průchodech mi něco maže většinu vzpomínek.“

Silueta přitakala. »Jsem na tom podobně.« Poté se zdálo, že něčemu naslouchá, zatímco domorodí O’Katrakané kolem nich vířili čím dál divočeji. »Nevím zda tvá cesta bude obsahovat mou definici. Patrně se víckrát nepotkáme, a pokud ano, asi se nepoznáme. Ale jeden nikdy neví - já si říkám Narrája.«

„Říkám si Jao,“ odpověděl. „To jen kdyby náhodou.“

Náhle se šedá, vířící chapadla prudce natáhla a omotala Jaa ze všech stran. „Už mě to bere,“ řekl rezignovaně.

»Vidím. Nu, šťastnou cestu, pokud má slova budou moci něco změnit k lepšímu...«

Jao se naposledy rozhlédl. Planina už byla očima normálně viditelná. Ač vyhlížela jako za temného soumraku, pro O’Katrakany to musel být tropický sluneční úpal. A stále rostl, a zdálo se že čím dál rychleji.

„Neměl by to někdo zasta-“ pravil varovně, ale vtom ho podivná chapadla strhla do NIČEHO. Na poslední okamžik se ohlédl. Temná silueta vypadala z této strany úplně jinak. Přijala na sebe téměř lidský tvar, navíc vyšperkovaný malými, elegantními růžky na hlavě. Zdálo se, že jí energie, nezadržitelně plnící vesmír, vyhovuje, ba dokonce velmi baví. A název vesmíru z opačné strany vypadal také trochu jinak.

„Kartako angifralže,“ řekl sám sobě Jao.

»Kartako angifralže!« zaburácel jako d'ábelská ozvěna celým O'Katrakem osudový hlas Narráji, a víc už Jao neviděl. Před jeho očima se naopak konkretizovala téměř stejná, temná, šedavě rzivá poušť, v níž nedaleko v široké a mělké úžlabině leželo podivné město.

Jao si lehce odfrkl. ZASE jiný vesmír, řekl sám sobě a trochu znechuceně zavrtěl hlavou. Připadal si jako člověk, násilně probuzený z dalšího divokého snu. Věděl, že se něco dělo, ale nedokázal si vybavit co. Mlčky vykročil dál a v jeho myšlenkách se samovolně počínalo formovat slovo, označující tento prostor.

Znělo jako... Engrensis.

*

16 – Se slušností nejdál dojdeš

Že může existovat i něco tak exotického, jako energie navázaná do stabilních a prakticky neměnných struktur, Apotři věděl. Že se tyto struktury mohou slučovat podle prapodivných a neohrabaných pravidel do větších, ještě neohrabanějších celků, už jen matně tušil. Ale že ony celky mohou mít i svůj vesmír, zjistil až ve chvíli, kdy se měl podílet na zkáze takového kontinua.

Apotři přijal úkol s vděkem, kterým byl povinován svému mocnému životodárci, a neprodleně se pustil do práce. Jenže díky tomu, že měl na starosti převodní mechanismus mezi zónou pod Hladinou a zónou nad ní, mimoděk se o těch cílových objektech dozvídal víc a víc informací. A když si po stanovené době, jako každý dobře vychovaný Ap, provedl sebekontrolu, zjistil že jeho vnímání bylo vychýleno směrem od plnění úkolu.

To nebylo dobře. Vytěsnil tedy ze sebe informace, jež považoval za nežádoucí, a se zvýšenou pilí pokračoval v úkolu. Jenže další sebekontrola odhalila, že jeho odchylka nejen že nezmizela, ale vrátila se a stále narůstá. Sám Apotři tím byl překvapen. A překvapen byl ještě více tím, že zaváhal, zda je dobře provést očistu svého nitra.

To samo o sobě již byla značná hereze: pravidla Apů byla jasná a správná, ale přísná. Otálení s autokorekcí bylo nesprávné. Ale Apotři počal tušit, že povědomí o světě nad Hladinou, ač výrazně širší než spadalo do úkolu, mu může významně pomoci s orientací při plnění zadání. Aby tuto otázku rozřešil jednou provždy, udělal odbočku od hlavní linie své práce a seznámil se se všemi dostupnými fakty o cílové energetické množině.

A užasl.

Nešlo o žádný polomechanický prostor! Apotři dokonce v úžasu zastavil svou činnost, neboť usoudil, že svět nad Hladinou obsahuje nespočty objektů, jež spadaly do kategorie živých! No ano, nutno připustit, že podivně a nezřídka velmi nelogicky živých, ale přece jen-!

Mysl Apotřiho zaplavil zmatek. Signalizace toho, co se nad Hladinou občas označuje slovem „špatné svědomí“ v něm dosáhla takové úrovně, že ji nemohl ignorovat. Přece se nemůže podílet na ilegálním zásahu do množiny, jež obsahuje život!

Věc nutno maličko upřesnit. Apotři neměl sebemenší problém s vyhlazením nějakého světa, ale měl problém s tím, provést to tajně, aniž by o tom dotyčným bytostem řekl. To se přece nedělá!

Jenže Apotři nedisponoval vlastností, kterou kupříkladu lidé označují jako neposlušnost. Odmítnout úkol nedokázal, taková reakce nebyla obsažena v seznamu jeho schopností. To bylo špatné, protože Apotři se náhle ocitl v těžkém dilematu mezi pocitem zodpovědnosti a hlasem vlastního svědomí. Když si nenápadně ořukal jiné Apy, s nimiž tvořil tým, zjistil že nikdo takové starosti nemá. Odtud tedy pomoc také přijít nemohla.

Ve chvíli, kdy Apotři začal zvažovat, že se raději sám vymaže, napadla ho odbočka: signalizace!

Velmi pečlivě prozkoumal seznam svých schopností a pravidel. Ejhle! Signalizaci nic nezakazovalo!

Apotři se tak zaradoval, že počal pracovat téměř dvojnásobným tempem. Aby také ne! Vybudoval podle dostupných informací průchozí tunel do horního světa, a vyslal do něj svou testovací kopii. Tato činnost nevyvolala žádné podezření, protože kontrola průběhu budování převodní funkce byla správná a žádoucí. Apotři byl spokojen: až se dostane dost daleko, vyšle uctivý omluvný signál: „S dovolením, vezměte laskavě na vědomí, že my vás chceme zničit. Těšilo nás, a mějte pěkný den!“

To by šlo. Nezpronevěří se nařízenému úkolu, a současně dostojí svému svědomí a slušnému vychování.

Cesta jeho kopie ale nebyla nijak lehká. Musela se složitě transformovat mezi zubatými útesy různých nekompatibilit, jež cení své tesáky na každého, kdo je tak smělý že chce přejít ze svého světa do jiného. Ale Apotři nepolevoval. Přišel na to, že když prostor přechodu virtuálně zkroutí, dostane jakousi rouru, dalo by se říci komín, kterým je možno se vydrápat dostatečně blízko cílovému světu.

A tak se pomalu a namáhavě posunoval srolovaným prostorem. Šlo to obtížně, protože z toho co zdolal během své směny, pokaždé něco ztratil během povinné sebekontroly. Jeho cesta tak spíše připomínala zuby na pile: vždy o něco výš, a pak zase malý skluz nazpět díky přitažlivosti jeho světa.

Nástřel! uvědomil si Apotři po nějakém čase. To by mohlo fungovat! Definoval si značně brizantní záchytné funkce, a hned je použil: vyrazil si v pomyslném komínu úchyty a skočil na ně. Hned to šlo výrazně lépe! Paráda!

„Nelezeš už moc daleko?“ optal se ho znenadání kolega, který pracoval hned vedle na stabilizaci převodního soustrojí.

„Chci ověřit lokální dostupnost,“ našel Apotři ihned vyhovující zdůvodnění. Kolega jen kývl a dál to nerozebíral. Apotři však ještě

znásobil své úsilí. Možná svým jednáním vzbudím pozornost, řekl si. Čím dříve vylezu nahoru, abych vyslal varovný signál, tím lépe. Zhodnotil situaci: už nebude potřebovat moc času. To se stihne.

Jenže vtom se celý přechodový tunel otrásl zcela nečekanou ranou! Úchyty, vybudované Apotřího kopií, jako by se znenadání invertovaly! Kde byly před okamžikem body ukotvení, byla teď jen nehmatatelná prázdnota plná spalující energie! Virtuální chapadla dívoce zamávala prostorem v marné snaze něčeho se chytit, a Apotřího kopie počala bezmocně a neodvratně padat zpět do světa pod Hladinou.

„Špatné řešení?“ poohlédl se soused Apodva mírně škodolibě.

Apotří se jen stěží probíral ze šoku. „Ne. Mé nástroje pracovaly bezchybně!“ namítl.

„Jestli mi chceš tvrdit, že to přišlo zvenčí, snad si kvůli tobě otevřu novou množinu smíchu,“ odbyl ho kolega. „Prostě to zanes do infobáze a jedeme dál. Čas nečeká.“

Apotří jen němě přikyvoval. Věděl, že se nedopustil žádné chyby. Apové chyby nedělají. Ne takového druhu. Ať si kolega myslí co chce, PŘIŠLO to zvenčí. Že by svět nad Hladinou o jeho omluvu a vysvětlení nestál?

Hm! Apotří cítil, jak se jeho dřívější pocit viny rozplývá. Pokusil jsem se je čestně informovat, řekl si, a oni mě odstrčili. Když nechtějí, jejich volba. Zrušil svou kopii, která ležela rozmlácená po pádu nitrem pomyslného komínu, provedl sebekontrolu a s novým elánem se vrhl na plnění původního zadání. Tím bylo vystavět spolehlivou, masívní, ale velmi pečlivě utajenou energetickou spojku mezi dvěma body jiného vesmíru.

*

17 – Vlastně Táňa

„Ahoj!“

Prosté slovo vytrhlo Xarťana Brinkanta z jeho železné meditace. Seděl jako obvykle na kraji vysokého a strmého pobřežního útesu a nechával paprsky slunce, aby tiše nesly čas kolem něj.

Pootočil hlavu a spatřil černovlasou dívku, která bez ptaní přišla blíže a posadila se vedle něj.

Chvilku na ni upíral svůj kovový pohled. „Ty jsi zdejší?“ zarachotil pak jeho hlas.

„Ne,“ pousmála se. „Jen jsem přišla na návštěvu.“

„Hm! Ví o tobě Delyth, nebo Ortogon?!“

Zavrtěla hlavou. „Ne. A ani jim to nemusíme říkat, protože za chvíli už budu pryč. Jen co mi ukážeš, jak ovládáš trilibrinium.“

Brinkant se ocelově zasmál. „To těžko. Žádný čvachták se nemůže naučit co umí má rasa!“

„Přesto to zkusíme, ano? Hopla!“ pravila dívka a pohybem ruky shodila mohutného Xarťana z útesu, jako by nic nevážil!

Drke Brinkant se ani nevylekal – Xarťané strach neznají. Nejenom že by se mu nic nestalo, i kdyby spadl z útesu, ale zcela instinktivně aktivoval trilibrinium ve svém těle a převedl energii do pohybových momentů. Jen náznakem se chytil prstem okraje skály a proti všem předpokladům se obloukem vrátil nohama ze vzduchu zpět na kamenný podklad. Současně se jeho děsná paže bleskurychle kmitla vzduchem a ocelová pěst udeřila do místa, kde seděla drzá provokatérka. Xartský vztek propuká snadno.

Černovlasá nezbednice však nějakým zvláštním způsobem včas uhnula, a pěst zasáhla skálu, až se úlomky kamene rozlétly do všech stran.

„Netrefil, netrefil...!“ ušklíbala se posměšně.

Xarťan železně zaryčel a jeho ocelové paže se rozhvízaly vzduchem. Jenže neznámá provokatérka se mezi děsnými údery proplétala jak nepolapitelný přelud.

Stejně tě dostanu! žhnula v Brinkantově vědomí ohnivě zuřivá myšlenka. Cítil, jak trilibriniový potenciál v jeho těle nabývá na síle, a jeho údery byly čím dál rychlejší a silnější. Dostanu tě! Dostanu!!

„Dobrá, dobrá!“ vykřikla černovláska, „vzdávám se!“ A nečekaně skočila z útesu!

Brinkant zastavil. Zvolila raději vlastní smrt, pomyslel si. Po dopadu z jejího měkkého čvachtáckého těla dole bude placka. Vyřešeno. A chtěl se opět v klidu posadit.

Jenže dívka zůstala nějakým záhadným způsobem ve vzduchu na úrovni útesu, ale mimo Brinkantův okamžitý dosah. Protože už měl z dřívějších událostí do jisté míry vypěstovaný cit pro zvláštní situace, nečekaně se uklidnil.

„To je pěkné, že umíš létat,“ zahřměl. „Ale už mě nezkoušej urazit podruhé. I já dokážu levitovat když musím, a vzduch tě přede mnou neochrání!“

„Promiň mé jednání, prosím,“ učinila smířlivé gesto. „Nebylo to ze zlé vůle. Část odpovědi na svou otázku jsem už dostala.“

„Jak dostala?!“

Pokrčila rameny. Brinkant znovu zavrčel, a vtom mu došlo, že vlastně jeho vzteklá odvěta mohla být tou odpovědí.

„Proradný čvachtáku! Donutilas mě svými urážkami ukázat jak bojuji?“ zaryčel. „Co tu doopravdy děláš?!“

„Zrovna se ti omlouvám,“ pravila, přilevitovala zpět na skálu, a bez bázně se mu postavila na dosah. „Zabij mě, chceš-li.“

Železný obr sice v první chvíli pocítil chuť rozmáznout ji na kaši, ale ovládl se. Čvachtáci jsou slabí, ale vykutálení, připomněl si. „Znovu mě provokuješ?!“

„Ne. Myslím to vážně. V této fázi mého poznání se mi hodí silný bezprostřední kontakt. Udeř, prosím.“

„Vážně tě mám praštit?“ zarachotil.

Přikývla. „Pořádně. Plnou silou. Už neuhnu, slibuji.“

Xart'anské myšlení je poněkud neohrabané, ale Brinkant byl do jisté míry výjimka. „Ty nejsi čvachták, vid'.“

Maličko zavrtěla hlavou.

„Kdo tedy jsi? Ale pravdu!“

„Nik- ech, vlastně jsem Táňa. Táňa Xaim, a potřebuji lépe pochopit umění vaší rasy. Tématika je moc složitá abych ji stihla vysvětlit. Pomůžes mi... prosím, velký duke?“

„Hm! Dobrá. Naštvi mě, Táňo.“

„Ráda. Nech svých debilních keců, ty tupá plechovko!“

Trilibrixium obsažené v těle železého obra dívoce zaplálo v nespočtu rozměrů a Brinkantův úder byl všedrtící.

Odkazník

Vazby drobků na příběhy:

- 1 **Tilters**, přímo po finálním souboji
- 2 **Xart'an**, před tím než se Arknatago „daroval“
- 3 následuje po **Tilters**, když mladí trávili zasloužené volno
- 4 **Tilters**, o něco dříve než byl Trallongajský turnaj
- 5 **Kniha devíti tváří**, krátce po odchodu Jaa
- 6 **Kniha devíti tváří**, z dob před vládou Jerengy-mo
- 7 **Kniha devíti tváří**, poté co Jao odešel z Kosmické Nuly
- 8 **Kawairika**, dlouho, předlouho poté.
- 9 Nejstarší dosud známá zmínka o Ramosovi
- 10 **Xart'an**, z doby kdy Delyth prováděla záchranné lety
- 11 Mezi spisky **Bommu a Kawairika**
- 12 Sogotův příchod na Segorr
- 13 **Dostaňte ho odtud**, evakuační akce Sardova družstva
- 14 **Swarp**, po odletu následníků i Mangwaxellanů
- 15 **Kniha devíti tváří**, předchází Jaovu příchodu
- 16 **Dostaňte ho odtud**, akce Sardova družstva v podzemí
- 17 **Já, Zblegd**, než se Nikkir začala věnovat hornickému řemeslu, navštívila krátce Kawairiku

